DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura | Sèrie P - Número 105

Setè període | Divendres, 18 de desembre de 2009

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 67, tercera i darrera reunió

SUMARI

Proposició de llei
de modificació de l'article 6 del text refós de la Llei de protecció dels animals, aprovat pel Decret legislatiu 2/2008 (debat de totalitat) (tram. 202-00050/08) p. 3

Interpel·lació
al Govern sobre els treballadors autònoms (tram. 300-00252/08) p. 17

Interpel·lació
al Govern sobre la promoció del voluntariat (tram. 300-00252/08) p. 22

Moció
subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'aplicació de la directiva relativa a la liberalització de la prestació de serveis (tram. 302-00205/08) p. 27

Moció
subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la seguretat (tram. 302-00203/08) p. 30

Moció
subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política d'habitatge (tram. 302-00204/08) p. 34

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reprodueix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 67.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Treball, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Molt bon dia i molt bona hora, senyores diputades i senyors diputats. Reprenem la sessió.

Proposició de llei
de modificació de l'article 6 del text refós de la Llei de protecció dels animals, aprovat pel Decret legislatiu 2/2008 (debat de totalitat) (tram. 202-00050/08)

I ho fem amb l'onzè punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de modificació de l'article 6 del text refós de la Llei de protecció dels animals, aprovat pel Decret legislatiu 2/2008.

D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa la senyora Anna Mulà, representant de la comissió promotora de la proposició de llei, a qui donem la paraula.

La Sra. Anna Mulà i Arribas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per mi és un honor participar en aquest acte del darrer Ple del Parlament de Catalunya on defensaré com a membre de la comissió promotora de la iniciativa legislativa popular objecte de debat que es continuï amb la seva tramitació, que es continuï amb la tramitació de la proposició de llei que pretén modificar el Decret legislatiu 2/2008, de 15 d'abril, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de protecció dels animals, i durant el qual es donarà resposta a una pregunta que molts de vostès s'hauran fet, i és: per què s'ha optat per fer una iniciativa legislativa popular per abolir les curses de braus a Catalunya i no hem deixat que s'encarregui el temps de fixar aquesta data final, i més quan els animals han estat utilitzats durant milers d'any per a la diversió humana?

La tortura dels animals com a espectacle no era privativa de l'Estat espanyol. En altres indrets europeus encara se celebraven en el segle XIX, però van ser prohibits a mesura que la sensibilitat de conductes que va aportar la Il·lustració va arrelar en els pensaments de la gent.

Aquesta nova forma de pensar va acabar amb moltes de les atrocitats que es cometien amb els animals, fins al punt que a començaments del segle XIX sorgien les primeres normatives de protecció animal als països anglosaxons. A partir d'aleshores, els interessos dels animals van passar a ser objecte de preocupació ètica i jurídica basada en la seva capacitat de patir. Tanmateix Espanya es va aïllar d'aquest corrent, sobretot després del restabliment de l'absolutisme en la persona de Ferran VII, el qual va restaurar la festa dels toros.

La idea del progrés i de l'evolució ha acompanyat sempre els humans i s'ha manifestat tant en la seva versió tecnològica com ètica. Els avenços en el coneixement de la natura i una àmplia sensibilitat social per aquesta qüestió han fet que ens replantegem un nou posicionament de l'home respecte a la resta de la vida del planeta.

En l'últim quart de segle, la concepció dels animals ha canviat de manera significativa. En els anys setanta es va originar una nova concepció en les societats occidentals que ja començava a acceptar per als animals criteris ètics que fins al moment només es reservaven per als humans.

El dret, com no podia ser d'una altra manera, es va fer ressò d'aquestes tendències i aquí, en els anys vuitanta, aquestes exigències morals van trobar lloc en els textos legals, que per primer cop no partien del benestar dels humans, sinó del benestar dels animals, amb una consideració de mínims.

Avui la idea que és moralment detestable causar patiments innecessaris als animals ja està completament consolidada i la societat ja pot exigir que la legislació impedeixi cometre actes sagnants vers els animals.

Aquesta reivindicació pot ser expressada dient que els animals, sensibles, capaços de patir, no han de ser torturats ni sotmesos a actes cruents. Actualment la protecció dels animals, per tant, ha cobrat una nova dimensió que es materialitza en el concepte de «maltractament evitable» –maltractament evitable. Per això les curses de braus pensem que no encaixen en els nous valors de la societat del segle XXI.

El lloc que han de tenir els animals en la moral i en el dret és conseqüència d'una evolució social, fruit de les recerques de caire científic i de l'etologia, que és la ciència que estudia el comportament dels animals, i que conclouen amb el convenciment que els animals no es poden tractar només instrumentalment.

En un món sense confrontacions, sense conflictes, la moral i el dret no farien falta. Les lleis són la base de la democràcia, i gràcies a elles la convivència ordenada és possible, per la qual cosa justificar o afirmar la no-prohibició de conductes utilitzant l'eslògan de «prohibit prohibir» d'alguna manera em sembla una frivolitat irresponsable, ja que en totes les lleis es prohibeixen alguns comportaments per protegir altres valors: es protegeix bàsicament allò que és acceptable i es prohibeix bàsicament allò que ja no és acceptable, encara que ho hagi estat en el passat.

Legislar també és educar. Els estudis científics han determinat que el animals, com els toros, en aquest cas, són éssers amb capacitat de sentir i patir. Avui en dia, com podem demanar a les noves generacions que cuidin la natura quan no mostrem cap respecte cap a les criatures que conviuen amb nosaltres?

El dret positiu està sotmès a tota mena d'ingerències, i n'és una de les més significatives el canvi de sensibilitat moral, en aquest cas, d'empatia cap a altres grups. Un cop s'ha donat aquest salt moral, l'efecte immediat posterior és el canvi o la reforma legislativa. Recordem que el fet que una activitat sigui legal no significa que no sigui violenta; que aquesta violència estigui legalitzada, pensem, no és més que un agreujant. A més, el fet que el maltractament als animals estigui institucionalitzat i permès per les autoritats públiques dificulta, i molt, la protecció d'altres animals, com els gats i els gossos. Sense anar més lluny, el mateix Codi penal tipifica únicament la crueltat cap als animals que es realitza en públic i sense autorització, i totes les lleis de protecció dels animals de les comunitats autònomes han de fer un exercici d'habilitat normativa per excloure les curses de braus dels articulats que protegeixen els altres animals.

A més, la tauromàquia arrela en la nostra cultura la noció de l'animal com una cosa, un ser amb el qual ens podem divertir, fent-lo patir fins a acabar matant-lo. Però ja el Codi civil català estableix que els animals no tenen la consideració de coses i que estan sota la protecció de les lleis.

Però quina llei protegeix el toro? I el cavall que participa en aquest espectacle? Cap, tot i que l'actual Llei de protecció dels animals de Catalunya estableix que els animals estan dotats de sensibilitat física i psíquica. Per això hem de canviar aquesta llei; una llei, també, recordem, que ja prohibeix l'ús d'animals en espectacles on els puguin ocasionar sofriments o puguin ferir la sensibilitat de les persones, però excepciona les curses de braus, com si el toro, com si el cavall no fossin animals i com si les persones no tinguessin cap mena de sensibilitat.

El toro, abans que res, és un mamífer superior, categoria dins la qual la taxonomia biològica inclou també l'ésser humà, amb un sistema nerviós central que registra i transmet els impulsos captats al cervell, entre ells el dolor físic. Els toros no poden defensar-se per si mateixos dins de l'ordre jurídic humà.

De fet, és la indefensió d'aquests éssers vius el que confereix a la festa d'alguna manera un punt de covardia inacceptable. És cert que les persones estem situades a dalt de tot de la piràmide evolutiva, perquè hem estat dotats de racionalitat. Però això no només ens concedeix drets especials, sinó molt especialment responsabilitats extraordinàries, com protegir aquells que no poden fer-ho per si mateixos.

Els toros sempre han estat pacífics; són animals herbívors, sense la més mínima predisposició a atacar a ningú. El que ens expliquen els etòlegs és que la resposta més comuna dels toros a la plaça és tractar d'apartar amb la seva cornamenta, que és la seva defensa natural, el que l'està amenaçant la seva supervivència. Aquest és un comportament que també pot ser vist en molts herbívors que estan sent caçats per depredadors naturals o per caçadors. Per exemple, els llops cacen el cérvol, que també és un herbívor proveït de banyes, cansant-lo, ja que el cérvol és més veloç, però el llop té més resistència. D'aquesta manera, el llop persegueix el cérvol fins que es cansa i és aleshores quan l'animal, com a últim recurs per salvar la vida, utilitza la seva cornamenta, envestint contra els seus depredadors. El que ens expliquen els etòlegs és que això mateix passa a la plaça. En qualsevol cas, el comportament del toro és el d'un ser viu que busca salvar la seva pròpia vida, perquè té noció de la seva existència, i res té a veure a mostrar al públic una noblesa mil·lenària, volent morir amb dignitat a la plaça. Avui, en ple segle XXI, no podem afirmar que aquella antiga explicació dogmàtica per argumentar el comportament del toro basada en els seves castes mil·lenàries sigui més vàlida que la presentada per l'etologia.

Pel que fa a l'evolució de la història de la tauromàquia a Catalunya, el primer que hem de destacar és que els últims anys moltes de les places de toros de Catalunya han estat enderrocades, altres romanen en estat de ruïna o estan sent reconstruïdes com a espais polivalents.

A més, la legislació, ja des de l'any 1988..., la primera Llei de protecció dels animals de Catalunya, ja fa més de vint anys, ja prohibia la construcció de noves places de toros en tot el territori català. I des de l'any 99 es limita l'accés a les places als menors de catorze anys. Per tant, veiem que hi ha un reconeixement exprés dels poders públics de la connotació negativa d'aquest tipus d'espectacles.

Tot i que en el passat poden haver tingut una certa rellevància social –pensem que a Barcelona hi havien, coexistien tres places de primera categoria–, existeixen nombrosos indicis que les curses de braus a Catalunya pertanyen a això, al passat. Ara per ara només està en actiu una plaça de toros, que és la Monumental de Barcelona, però amb un descens significatiu de les curses cada temporada i també amb un descens de l'assistència, la gran majoria turistes, tot i que la impressió majoritària dels turistes cap a les curses de braus és de repulsió i d'horror. Sí que és cert que hi ha un dia que s'omple la plaça, i es quan ve el torero José Tomás, però la plaça no s'omple de públic català.

El rebuig social a la tauromàquia a Catalunya és força evident. Durant els darrers anys molts ajuntaments de localitats d'arreu de Catalunya, pertanyents a totes les províncies i a totes les formacions polítiques, s'han declarat contraris a les curses de braus, amb mocions aprovades en els seus plens municipals.

El respecte a les minories està molt bé, nosaltres no ens hi oposem, però per tal que aquestes minories siguin mereixedores de respecte, també cal que els seus actes siguin acceptats majoritàriament per la societat, i el que avui la societat no accepta és que hi hagi un tercer en discòrdia, que és el toro, el qual no es respecta gens ni mica.

Pel que fa a l'interès de les curses de braus a Catalunya, doncs, l'interès és mínim. Es disposen de nombrosos sondejos en forma d'enquestes –enquestes moltes fetes per entitats prestigioses i objectives com Gallup i Demoscòpia–, i en totes elles la majoria de participants o es mostren contraris a les curses de braus o no mostren cap interès per la tauromàquia o fins i tot estarien d'acord amb la seva prohibició. Aquest panorama actual

de Catalunya emfatitza el progressiu declivi d'aquest espectacle.

Pel que fa al component cultural de les curses de braus, hem de recordar que la cultura no és una realitat estàtica, sinó dinàmica, i canvia constantment. Un dels motius que s'ofereixen per justificar la permanència d'aquest espectacle és que és tradicional, és a dir, antic. Els usos i els costums són relatius en el temps i en l'espai; allò que en el passat era dret o costum avui ja no ho és.

Entenem que les curses de braus hagin tingut una importància relativa en la cultura de Catalunya; el que no acceptem és que neguem que en cinc-cents anys d'història no hagi passat res i que els costums hagin de conservar-se amb independència de la naturalesa que tinguin. Centenars de tradicions han estat prohibides en el passat, seguirem cegament totes les tradicions?

Quan un pensament està arrelat, tendim a considerar-lo com a cert, com una veritat inqüestionable. Hem d'adoptar una postura més escèptica davant les justificacions de les accions que algun dia vam qualificar de naturals. Els pensaments de generacions anteriors davant les curses de braus ja no són convincents, perquè giren entorn de pressupòsits que s'han quedat obsolets; s'han trencat els consensos culturals que les feien possibles.

Bé, després de donar les explicacions oportunes de quelcom tan obvi com per què preferim la vida a la mort, els demanem que escoltin la ciutadania, el desig majoritari de la gent, i que siguin representatius. Ja sabem que la societat va sempre un pas per davant de les lleis. El debat social al carrer ja s'ha fet. Ara cal que es faci en el Parlament. Els demanem, en consonància amb l'actual pensament de la societat catalana, que ha quedat patent amb l'alt recolzament que ha rebut aquesta iniciativa legislativa popular i amb el reiterat recolzament que s'està rebent des de fa anys, que es pugui debatre la modificació de la Llei de protecció dels animals.

Aquesta iniciativa legislativa popular ha rebut un nombre de signatures que triplica el nombre establert per la llei, una quantia que va establir la llei, raonable, per garantir la participació ciutadana, però també per no inundar d'iniciatives legislatives populars el Parlament. Per tant, el que els demanem és que es pugui debatre, que es pugui parlar. La mateixa etimologia de la paraula «parlament»..., ve del llatí «parabolare», «parlar». Per això els demanem que es pugui debatre la modificació de la Llei de protecció dels animals i, en concret, l'article 6.2, que té per finalitat eliminar l'exclusió de les curses de braus de la prohibició d'espectacles on s'ocasionin sofriments als animals o es fereixi la sensibilitat de les persones que els contemplen. Demanem llibertat d'idees, llibertat d'expressió i llibertat de debat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies a vostè. I passem a la defensa de les esmenes a la totalitat. En primer lloc, té la paraula l'il·lustre senyor David Pérez, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per defensar l'esmena a la totalitat.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, mireu, en el meu grup parlamentari, les posicions sobre aquest tema són diferents: hi han diputats i diputades antitaurins o animalistes, que prohibirien les curses de braus; hi han també alguns diputats que es podrien considerar protaurins, com jo. Però ara no defensaré cap d'aquestes posicions; en defensaré potser una altra, una que potser és majoritària dins del meu grup parlamentari: aquests companys, diputats i diputades, propers a posicions animalistes, però que no tenen clar que s'hagi de prohibir tot allò que no t'agrada, que no tenen clar que aquest debat sigui estrictament animalista i que no hi hagi també un cert component identitari sobre la taula i que segurament no tenen clar que el millor per al país en aquest moment és que el Parlament de Catalunya estigui durant quatre mesos parlant de si es prohibeixen o no els toros. I crec, sincerament, que és aquesta la posició majoritària també en la societat catalana; uns pensaran d'una manera, uns altres pensaran d'una altra, i segurament la majoria pensa: «Que hi vagi qui vulgui i, qui no, que no hi vagi.»

Jo respecto els partits que no tenen posicions diferents en aquest tema, però també demano respecte pels que tenim diferents posicions i, per això, donem llibertat de vot. Tan dolent és donar llibertat de vot? Bona part de la discussió d'aquests dies és la proporció de catalans que estan en contra de les curses de braus; d'acord, no hi ha problema. La representant d'ADDA deia fa uns dies que aproximadament –ADDA és una associació de defensa dels drets dels animals– el 70 per cent dels catalans estan en contra de les curses de braus; d'acord, hi estem d'acord, no ho discutirem. Penso que potser es posa al mateix sac la gent que no li agraden els toros amb la gent que els volia prohibir. Però és igual, hi estem d'acord; els taurins són, som una minoria. Però per això, perquè som una minoria, ja els podem prohibir? No, no, tot el contrari. Les societats avançades són aquelles que protegeixen les minories, les accepten i les respecten.

I, mirin, si Catalunya és diferent d'altres països, d'altres nacions, és precisament pels nostres símbols i pel caràcter de la nostra societat. I si som diferents és perquè en aquest país, de sempre –de sempre–, hem respectat les minories, sempre hem respectat els que pensen diferent, els que fora eren incompresos però aquí, a Catalunya, eren respectats precisament per la seva diferència. I a Catalunya vam tenir una minoria de pedagogs que des de fora eren vistos com bojos, com uns radicals, però aquí vam creure en ells, i vam fer un projecte de renovació pedagògica en aquest país que va impressionar el món –el món–, encara avui. En el nostre país hem tingut minories d'orientació sexual o de caràcter creatiu que a fora eren perseguides, insultades, i aquí no, aquí eren compreses, i a Catalunya es sentien còmodes, es sentien protegits, es sentien, d'alguna manera..., perquè Catalunya era diferent, i deien: «És que aquí teniu una mentalitat una miqueta més oberta.» A Catalunya hem tingut minories polítiques que fan d'aquesta cambra la més plural de totes les cambres del nostre entorn. A Catalunya també hem tingut minories identitàries, jo no sé si són del 15 o del 21, que no s'han de prohibir,

i que potser algun dia arriben a ser majoritàries. Això ens ha fet diferents i això ens ha fet millors, i aquesta és l'essència d'aquesta Catalunya rica i plena, el respecte al que no entens, a la minoria.

I les societats que prohibeixen les minories acaben malament. Acabar perseguint els diferents porta al conflicte i, segurament, als pitjors episodis de la història de la humanitat, perquè les minories sempre tenen dret a existir. Fa un moment es deia: «Les minories no han de ser respectades si no són respectades per la majoria.» Això no és cert –això no és cert. Les minories han d'existir, encara que no siguin respectades per les majories. I, si Catalunya comença a prohibir tot allò que no li agrada, si Catalunya comença a donar passos enrere, si Catalunya..., anirà donant passos enrere.

Mireu una qüestió. Alguns es pensen que, precisament per prohibir els toros, serem una miqueta menys Espanya. S'equivoquen –s'equivoquen–, s'equivoquen totalment. En el nostre grup parlamentari, jo diria de manera quasi unànime, tenim el mateix capteniment quant al patiment animal, quant a patiment animal entre les curses de braus i d'altres espectacles que es puguin per fer, per exemple, a les Terres de l'Ebre. No entenem les grans diferències que hi ha quant a patiment animal entre un espectacle i l'altre, que porten a alguns a prohibir-lo i a l'altre, no. Si parlem de mort, parlarem també dels escorxadors? No. Molt bé. *(Remor de veus.)* Alguns, quant a patiment animal, els prohibeixen, i els altres volen convertir-los en patrimoni cultural. No ho entenem –no ho entenem. I, si parlem de mort, parlarem dels escorxadors.

I no entenem per què el tema de fons, en aquest..., no s'entén, si no..., el tema de fons que està en aquest moment sobre la taula és el tema identitari, és el tema que, evidentment, a alguns no els agrada aquesta festa, perquè és una festa que té un component espanyol. No perdré ni un minut demostrant la catalanitat de la festa –suposo que d'altres ja ho faran–, però no hi perdré ni un minut, perquè no fa falta. Què vol dir això que podem prohibir una festa perquè és espanyola? Què pensaríem nosaltres d'aquells que volguessin prohibir una festa fora de Catalunya perquè fos catalana? Una barbaritat. No siguem ingenus. Alguns es pensen que únicament hi ha un component animalista sobre la taula. No és cert –no és cert–, no siguem ingenus.

D'altres han decidit que en aquest tema hem de ser diferents. D'acord, jo també ho he dit sempre: Catalunya hauria de tenir un reglament d'espectacles taurins propi, hem de ser diferents, però no és aquest el camí. I en aquest camí fins a la diferència hem decidit que Catalunya ha de ser com Las Vegas. Doncs, mireu, jo no ho vull –jo no ho vull. Jo no vull una Catalunya que sigui impostada, que sigui de cartró pedra; jo vull una Catalunya que sigui autèntica, que cadascú faci el que vulgui, que sigui com sigui, però que sigui autèntica. Jo no vull una Catalunya en la qual, si no ets del Barça, no ets prou català; si t'agrada el Loquillo, ets una mica sospitós; si t'agrada la Mayte Martín... *(Remor de veus.)* I, si t'agraden els toros, ets un espanyol. Mireu –i amb el permís de Juan Segura Palomares, que està per allà–, jo sóc del Barça, m'agrada el Loquillo, m'agrada Sau, m'agraden els castells i m'agraden els toros. *(Remor de veus.)* Puc? –puc? *(Pausa.)* D'acord.

D'altres, jo diria, des de la bona voluntat, pensen que es tramiti aquesta ILP que planteja la prohibició de les curses de braus, perquè així es podrà parlar sobre el tema; és a dir, farem un debat sobre la prohibició de les festes de braus i convidarem el món taurí al Parlament per dir-li: «Mireu, volem prohibir els toros, però veniu, que us volem escoltar.» Doncs bé, això, amb una ILP que vol que el resultat final de la qual sigui prohibir o no prohibir les festes de braus, no es pot fer; no es pot fer un debat serè en aquest Parlament sobre un tema el resultat final del qual sigui la prohibició o no. Perquè, què els direm? «No, veniu, mira, volem prohibir els toros, però us volem escoltar.» No, així no es pot fer un debat serè. Alguns, hi insisteixo, diuen que es tramiti aquesta ILP perquè així podrem parlar de manera serena i tranquil·la. No és cert –no és cert–, no es pot fer aquest debat en les mateixes condicions.

Jo sé que alguns de vostès faran l'exercici del vot pensant en els seus fills. Jo també –jo també. Però jo no votaré el que votarien els meus fills: jo votaré el que crec que és millor per a ells. I jo vull que els meus fills..., segurament em puc equivocar, però jo vull que els meus fills tinguin dret a decidir, a decidir una cosa o una altra. *(Remor de veus.)* Jo vull que els meus fills tinguin dret a ser alternatius –no sé de què riuen, sincerament, no sé de què riuen. Jo vull que els meus fills tinguin dret a equivocar-se, jo vull que els meus fills tinguin dret a ser una minoria, jo vull que els meus fills tinguin dret a viure en una societat complexa i jo vull que els meus fills tinguin dret a ser també alternatius, jo vull que siguin autèntics i que puguin prendre també les seves pròpies decisions.

Jo respecto totalment els que pensen que segurament farem un país millor si prohibim les curses de braus; els respecto, sincerament. Però penso que ens equivoquem si obliguem els nostres fills a anar a veure els toros a França, per exemple a Ceret, on la festa dels toros és la màxima representació de la catalanitat en aquest moment: comença amb l'himne de Catalunya, en el cinquè toro també es torna a fer una parada... *(Veus de fons.)* És així, comença amb l'himne de Catalunya, i en el cinquè toro es canta entre tots –he estat allà, presidint aquella corrida. Obligarem els nostres fills, algun dia, a veure el José Tomás fora de Catalunya, perquè aquí a Catalunya un dia van decidir que això no era bo per a ells? Aquí hem decidit que això no és bo per a ells i, per tant, si es vol veure el José Tomás, s'ha d'anar a fora de Catalunya? Mira, jo crec que ens equivoquem –ens equivoquem.

Jo voldria agrair públicament l'esforç que ha fet el món taurí, el món antitaurí, d'explicar a tothom el que pensen, i també vull donar les gràcies a aquells diputats i diputades que han facilitat aquest exercici, perquè, sincerament, crec que ha valgut la pena.

Durant els últims mesos, he rebut multitud de *mails*; no els comentaré –en volia comentar un, però un amic pensa que seria de mal gust–, però sí que dono les gràcies públicament a la portaveu d'un altre grup parlamentari, a l'Anna, que em va defensar en un moment donat,

quan molta gent m'estava, diguem-ne, increpant per la meva condició. Moltes gràcies, perquè, efectivament, no és això –efectivament, no és això. No és això, és tot el contrari del que ha de ser aquest Parlament. Molta protecció dels animals, però molta violència també, de vegades, de cara a les persones.

On és l'ètica? On és la superioritat moral? L'ètica i la moralitat de la prohibició del que no t'agrada és superior a la que demana respecte a la minoria? La que demana més espais de llibertat? On és l'ètica? El plantejament ètic del patiment animal dels sis toros de la Monumental està per sobre d'altres patiments ètics, d'altres patiments animals, d'altres patiments de braus? On estan els correbous, on estan la resta d'animals? *(Remor de veus.)* On està l'ètica? Home, si us plau, solament demanem ètica per als sis toros de la Monumental?

Efectivament, els països avancen en les seves tradicions, les que siguin, i les transformen, des de l'ètica, però des de l'ètica de l'acceptació general, des de l'ètica de la convicció, no des de l'ètica de la prohibició, no des de l'ètica de la imposició. I no és cert que totes les prohibicions plantegen millores socials, no és cert. On està la millora social de la prohibició del català? No és veritat –no és veritat.

Un total respecte lògicament i total legitimitat a la ILP presentada sobre l'abolició de les curses de braus a Catalunya i en especial als fedataris i a la comissió promotora que ha recollit aquestes signatures necessàries, però la legitimitat del poble de Catalunya està aquí. No hi ha un conflicte de legitimitats, no hi ha una contraposició, estem parlant que d'aquí a una estona tots nosaltres, diputats i diputades del Parlament de Catalunya, farem aquest exercici de llibertat, prendrem una decisió difícil i complicada, però la farem amb tota llibertat i potser així podrem pensar alguns diputats i diputades que no s'ha de prohibir tot allò que no t'agrada, que aquest debat no es pot fer amb l'amenaça de la prohibició, i sobretot perquè tenim molta gent que no es vol sentir estranya en el seu país i vol sentir-se lliure, inclús per equivocar-se.

Moltes gràcies, senyor president.

(Alguns aplaudiments en un sector de la cambra.)

El president

Té la paraula, en nom del Grup parlamentari Mixt... *(Aplaudiments.)* Els prego... Recordo al públic assistent que l'article 186 del Reglament diu que justament s'han d'intentar evitar les manifestacions d'aprovació o desaprovació, per tant, els prego el màxim respecte a aquest article. Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera, per defensar la seva esmena a la totalitat.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorables consellers, diputats i diputades, també benvinguts els promotors d'aquesta iniciativa legislativa popular, també el públic assistent i defensors també d'altres entitats i plataformes protaurines en aquesta sala.

Avui, en aquest debat, qui pensi que hem vingut a parlar de si ens agraden més o menys els toros, s'ha equivocat; qui pensi que hem vingut a parlar aquí de qui són partidaris dels toros i qui hi està en contra, s'han equivocat. I especialment s'han equivocat amb Ciutadans, perquè nosaltres avui no venim a parlar aquí ni a defensar els toros, sento decebre aquells que pensaven que anava a defensar la festa dels toros. Avui venim a defensar la llibertat. Avui venim a defensar un concepte i un model de societat basat en la llibertat. Aquest és el veritable debat que avui tenim com a diputats i representants del poble de Catalunya.

Per tant, avui decidirem qui model d'Administració volem, és important el debat no tan sols per al tema dels toros, sinó perquè decidirem quin model volem seguir, quin missatge volem llançar a la societat, un missatge d'un Parlament que prohibeix per llei, per decret, quines tradicions són bones o dolentes? O un Parlament que escolta, que rep el missatge d'una ILP, d'uns ciutadans, i decideix lliurement si el que hem de fer és anar prohibint tradicions, ens agradin més o ens agradin menys. Per tant avui al poder legislatiu, al legislador, a nosaltres, ens toca decidir què fem i quin missatge llancem a la societat.

A Ciutadans internament hem fet un debat perquè com altres grups també pensàvem en el nostre partit que hi han persones protectores d'animals, persones a qui els agraden els toros i persones com jo personalment i la meva companya, la Carmen de Rivera, que no som amants de la festa dels toros, però que tampoc som persones que pensem que s'han de prohibir les coses perquè sí.

Hem tingut un debat i hem arribat a una conclusió, la conclusió que el debat d'avui era sobre llibertat i fins i tot persones que estan presents a protectores d'animals ens han dit: «No voteu a favor de la prohibició.» Perquè el debat no és realment sobre els animals, perquè el debat és un debat, com direm després, parcial, concret, amb una determinada tradició i amb un contingut i un context determinats. Per tant, aquest és el veritable debat.

Aquests dies s'han llegit articles no només sobre els toros, sobre molts temes, en citaré un parell, el senyor Ollé, el senyor Francesc de Carreras, dos títols molt copsadors d'aquesta realitat, el senyor Francesc de Carreras deia: *Los nuevos puritanos*. I el senyor Ollé deia: *Prohibido prohibir.*

Jo subscric els dos articles i subscric les dues idees. Perquè estem en un model de societat i sobretot des de les institucions que se'ns ha oblidat aquest lema, se'ns ha oblidat que prohibir és l'última de les instàncies possibles, quan no hi ha més solucions. Però quan n'hi ha d'altres, quan hi ha evolució social, quan hi ha educació, quan hi han fórmules de treballar que canvien les coses a la societat sense prohibir no s'ha de recórrer fàcilment a la prohibició com a única sortida.

Per tant, la nostra oposició en això no és tant en el debat dels animals, no seré jo qui defensi que els toros no pateixen, sincerament, no sóc científic, no tinc ni idea del que diuen els científics, però la sensació que tinc és

que sí, que, evidentment, pateixen. Hem de negar-ho? Jo personalment no m'atreveixo a defensar aquí que no pateixen els toros, no m'atreveixo i no ho defensaré. El debat és un altre, és un debat com a Parlament de Catalunya i com representants públics.

I en aquests articles es parlava de respecte al ciutadà, respecte a l'individu i sobretot el que hem d'aprendre és a tolerar les idees dels altres. El gran debat del segle XXI segurament polític serà com aprendre a tolerar les ideas, les creences, les religions, les cultures dels altres. Si no comprenem això, si no som capaços d'entendre això i volem imposar unes sobre les altres no serem capaços de conviure. Per tant, aquest és el gran repte que tenim.

Mirin, aquests dies hem rebut molts escrits i hem rebut una carta, els en llegiré un paràgraf: «Usted mejor que nadie sabe, por su pasado reciente, que el Estado no debe erigirse en tutor de los ciudadanos imponiendo tradiciones o prohibiéndolas. Si los toros dejan de gustar a una sociedad se dejarán de organizar corridas de toros y desaparecerán de forma natural.» Aquesta carta no és una carta anònima, és la carta que han adreçat cent trenta-tres càrrecs públics francesos –francesos– alcaldes, senadors, diputats, als diputats d'aquesta cambra. Subscric, fil per randa, aquest paràgraf. Dos conceptes bàsics: respecte a l'individu i que les societats evolucionen, no necessàriament prohibint les coses.

I precisament els promotors d'aquesta ILP a la seva exposició de motius ens donen arguments a aquells que pensem que no cal prohibir. En la seva exposició de motius parlen de l'evolució de la tauromàquia a Catalunya, en aquesta exposició –els la llegiré literalment– diuen: «Només cal fixar-se en l'evolució de la història de la tauromàquia a Catalunya per certificar que la nostra societat rebutja cada cop més aquests espectacles. En els darrers anys moltes de les places de toros de Catalunya han estat enderrocades, altres romanen en estat de ruïna o estan sent reconstruïdes com a espais polivalents.» És cert.

I la pregunta és: si vostès veuen això, si teníem trentadues corrides de toros el 2001 i ara en tenim setze, si cada cop la gent va menys als toros, em poden explicar per què avui aquí al Parlament hem d'aprovar una prohibició d'una tradició que probablement amb el pas del temps anirà canviant o fins i tot desapareixent? M'ho poden explicar, si us plau? No ho entenc. El nostre grup creu que la solució no és prohibir avui això i el debat és aquest: si els ciutadans de Catalunya volem prohibir una tradició que es pugui estar perdent o el que volem és respectar-la i respectar les persones que lliurement –no és obligatori–, lliurement, puguin assistir a aquests espectacles o a aquestes corrides. Per tant, vostès mateixos a l'exposició de motius reconeixen un dels arguments que jo tenia com a principal, que és l'evolució de la societat.

I els poso un exemple personal, si em permeten, en l'evolució personal. Mirin, fa uns anys quan va morir el meu avi vam rebre a casa, doncs, les caixes i coses personals del meu avi. Amb el meu pare estàvem col·locant aquestes caixes i vaig veure una mena d'enciclopèdia que es deia *El Cossío* i jo personalment no tenia ni idea del que era i li vaig preguntar al meu pare: «Això, què és, pare, què és això d'*El Cossío*, no sé què és?» Eren una sèrie de llibres, una mena d'enciclopèdia. I em diu: «això és un tractat sobre tauromàquia» –perquè al meu avi li agradaven els toros i li va deixar al meu pare, lògicament, entre moltes altres coses.

Segurament aquest llibre ja no està a casa meva i segurament els meus fills no el tindran a casa seva, perquè al seu pare no li agraden els toros. Segurament als meus fills mai el seu pare els portarà als toros. Segurament els meus fills –probablement, no ho sé, es poden equivocar, com deia el diputat anterior– no hi aniran, als toros. Però jo vull que aquesta evolució sigui així, de forma natural, com diu al carta dels diputats francesos, no per prohibició, no per obligació, no per imposició; és aquest el veritable debat que tenim avui. No és només sobre els toros, és sobre el model de societat, és sobre el model de llibertats. Per tant, les societats evolucionen, vostès mateixos reconeixen aquesta evolució a la baixa de la tauromàquia a Catalunya.

Nosaltres, des de Ciutadans, creiem, a més a més, que aquest debat és parcial i, permeti'm, això no és responsabilitat dels que han impulsat la ILP, parcial i polititzat. Parcial, per què? Primer perquè fa referència només a una comunitat autònoma, és a dir, sembla que si prohibim els toros aquí, doncs, serà fantàstic però haurem de..., en tindrem a Fraga o a altres parts de l'Estat, aquí al costat, que podrem anar els catalans a veure els toros. Podran anar-hi, assistir-hi, i llavors serem molt més lliures i estarem molt més tranquils de consciència, però aquí agafarem un cop de cotxe i anirem als toros, fantàstic. Em sembla fantàstic aquest debat. En tot cas aquest debat si l'han de plantejar o s'ha de plantejar també que es faci a les Corts, també que sigui un debat que es pugui..., perquè és una festa que afecta tot Espanya, no només Catalunya.

Però, a més a més de ser parcial és concret només amb una tradició. Perquè vostès, en aquest cas els partits polítics que donen i donaran suport, i especialment aquells que hi donen suport en bloc i no amb llibertat de vot, defensen la prohibició dels toros però de les corrides de toros, no de tots els espectacles on pateixen els toros, no, no fos cas que perdessin vots a no sé quines terres, no fos cas que perdessin vots.

Permetin-me que els digui, això és hipocresia política –hipocresia política. Defensar l'abolició dels toros a la plaça la Monumental i anar a demanar, com vostès han demanat, amb cartes obertes i amb cartes i mocions presentades a ajuntaments de les Terres de l'Ebre o d'altres parts de Catalunya no és seriós. Una carta de l'Ajuntament de l'Aldea que ens envia als diputats i diu: «Moció per demanar que els correbous de les Terres de l'Ebre s'incloguin al Catàleg del Patrimoni Festiu de Catalunya i es reconegui com a festa tradicional d'interès nacional.»

És a dir, els correbous, que vostès saben que alguns fins i tot incompleixen la normativa i paga la sanció l'ajuntament, això és festa d'interès nacional, i els toros de la Monumental s'han de prohibir. Això és hipocresia política, això no té un altre nom. Això és hipocresia política. Perquè jo tampoc hi entenc, de toros, però si aquí pa-

teixen, jo crec que sí, igual que pateixen a la Monumental.

Per tant, el debat resulta que és que uns partits polítics, per interès partidista, per interès electoral, aquí votaran a favor de la prohibició per un tarannà ideològic, identitari, però, en canvi, a altres llocs demanen que sigui festa nacional. Això té una paraula, que no la diré, però a tothom li ve al cap.

Doncs sí, això és en el que nosaltres no estem d'acord, i apel·lem aquests partits que no diguin una cosa aquí i una altra cosa a Tarragona i que no facin festa nacional una cosa, per interès partidista, i l'altra la prohibeixin. Coherència, menys hipocresia política és el que caldria en aquest debat.

Per tant, nosaltres no podem entendre que el debat només sigui respecte a les corrides de toros. En tot cas el debat sí que ha de ser a tot Espanya, sí que ha de ser realment de protecció animal. I la pregunta és: parlem realment avui de la protecció dels animals? El debat que s'ha produït és per protegir els animals? Segurament molta gent de bona fe que ha signat aquesta ILP pensarà que sí i ho haurà fet de tot cor perquè així sigui, però el debat que s'ha obert i el que s'obrirà, en tot cas, no és aquest perquè jo em pregunto, la Llei 22/2003 que es va aprovar en aquest Parlament s'està complint? Per què vam fer aquí una demora, una moratòria legal perquè els ajuntaments no complien ni un pràcticament amb la mateixa llei a les gosseres municipals. Les gosseres municipals dels ajuntaments d'alguns dels partits que estan votant a favor d'això no compleixen la Llei de protecció d'animals. Quinze mil gossos i gats atropellats a les carreteres catalanes cada any, no veig ni una sola firma, ni una ILP per a aquests gossos i gats. Què passa amb aquests animals, que no pateixen quan els atropellen? Doncs siguin una mica seriosos –siguem una mica seriosos.

Per tant, el debat és parcial i interessat, no estem parlant del debat de protecció d'animals, estem parlant de persones que voten una cosa aquí i després fan una altra cosa quan governen. S'està complint la llei respecte al xip dels animals? No, i ho saben vostès, sobretot els que estan a les protectores d'animals, no s'està complint la llei del xip, no s'està complint aquesta obligació.

Per tant, fem veritablement el debat de protecció d'animals quan vulguin. Venim aquí i exigim que l'Administració de la Generalitat compleixi la llei i que els ajuntaments respectin, però no ens vinguin a demanar als ajuntaments que fem moratòries perquè no poden complir la llei, i els mateixos alcaldes i regidors després votin a favor de prohibir els toros: hipocresia política.

I diran vostès: «Qui defensa aquest tema, aquest manifest?» Doncs, miri, hi ha un manifest, com els dic, que l'ha signat gent de diferent ideologia, de diferent procedència, que segurament el que els uneix és la voluntat que no es prohibeixi, alguns perquè són protaurins, d'altres perquè no volen prohibicions i perquè el que volen és llibertat. No crec que siguin sospitosos noms com el de Joan Manuel Serrat, Jordi Évole, Mercedes Milà, Francesc de Carreras, Joan Barril... Senyor Espadaler, el senyor Azúa, són sospitosos? Són pitjors o mals catalans per signar un manifest perquè no es prohibeixin les corrides de toros? Doncs no, simplement exerceixen el seu dret de no prohibir les corrides de toros. I aquest és el manifest que han signat per la llibertat, com vostès saben, un manifest signat per centenars de persones del món de la cultura, del món de l'art a Catalunya.

En definitiva, en conclusió, nosaltres avui hem vingut a parlar de llibertat. No necessitem justificar, perquè altres grups crec que ja ho han fet, si és més tradició catalana o menys. Miri, el nostre partit no és un partit tradicionalista, no venim aquí a parlar de si és una tradició més històrica o menys. Ens és igual, sincerament; m'és igual que porti dos segles, divuit o quatre. El problema no és aquest. El problema és quin model de llibertats i de respecte per al ciutadà i de respecte per qui pensa diferent tenim. Quin model de tolerància per a aquelles persones que legítimament, lliurement i voluntàriament decideixen pagar una entrada i anar a una corrida de toros. Sincerament els ho dic, a mi no m'agrada, no hi aniré; la majoria de ciutadans de Catalunya no anem als toros, però això no vol dir que els hàgim de prohibir.

Per tant, el debat no és realment..., lamentablement, no és un debat sobre la protecció d'animals, perquè és evident que només és sobre un tema en concret. No ha sigut ni tan sols total, sinó parcial, perquè no es parla o es parla de prohibir això i de ser festa nacional a altres parts de Catalunya, amb aquests correbous en què també pateixen els animals; no es parla del compliment de la legislació vigent.

Per tant, que ningú s'enganyi, i ho dic sobretot per aquells que creuen de veritat en la protecció d'animals, que ningú s'enganyi: aquest debat, lamentablement, amb aquest text i amb aquest debat, no és per protegir els animals, és un debat de si volem prohibir o no una tradició.

Hi ha una paraula que crec que ens hauríem d'aplicar, i apel·lo especialment als diputats, a aquests que suposadament –suposadament– tenen llibertat de vot, que és la paraula *(remor de veus)* –sí, diputats i diputades, perdonin; diputades, dic «diputades» i així..., les diputades d'aquesta cambra... *(rialles);* espero que ningú, cap home s'ofengui per dir «diputades»– empatia. Empatia és la capacitat d'entendre l'altre, la capacitat de posar-se al lloc de l'altre.

I jo els pregunto, especialment al Grup de Convergència i Unió: vostès, que s'han manifestat en molts casos en contra de les prohibicions i de l'intervencionisme d'aquest Govern... Avui són els toros; demà poden ser els focs artificials, segons la Unió Europea. Demà passat què serà?, la pesca, que vam aprovar ahir? Estem disposats com a parlament a anar prohibint tradicions o comportaments, actituds dels ciutadans de Catalunya en funció de les majories o dels interessos partidistes? És aquest el debat? Doncs, jo els demano empatia, capacitat de posar-se al lloc de l'altre, capacitat de pensar que, encara que no ens agradin els toros, el debat no és si ens agraden o no, és si l'hem de prohibir per llei. I jo crec, sincerament, que no ho hem de fer.

I, finalment, una altra paraula: responsabilitat com a representants públics. Jo celebro que hi hagin ILP que vinguin a aquesta cambra. És més, els felicito per la tasca que fan, activa, de defensar els seus interessos legítimament, i els felicito que hagin aconseguit totes aquestes signatures. Però també deixi'm que ens felicitem aquí si realment som capaços de ser responsables i fer un debat no pensant en els partits i en els vots, sinó pensant quin missatge llancem a la societat.

Per tant –acabo, senyor president–, en definitiva, deixin que els digui, també, a nivell personal i a nivell de partit: el nostre partit, Ciutadans, no és protaurí ni antitaurí, és un partit que defensa uns valors concrets. Jo, personalment, no sóc aficionat als toros, però sí que sóc aficionat a la llibertat.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Rafel Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Senyor president, senyores i senyors diputats, en primer lloc, voldria saludar totes les entitats taurines i també els col·lectius en defensa dels animals que avui estan presents en aquest Ple, que presenten en aquest debat l'acceptació a tràmit parlamentari de la iniciativa legislativa popular presentada per les plataformes que han recollit les firmes per a reforçar o per a reformar la Llei en defensa dels animals amb el propòsit de prohibir les corrides de toros a Catalunya.

Abans voldria fer una petita referència a la Llei en defensa dels animals, aprovada per unanimitat en aquest Parlament de Catalunya i amb un ampli consens de les entitats defensores dels animals, recriminant que, després de sis anys, encara espera al calaix dels objectes perduts el seu desenvolupament.

En primer lloc, vull significar el respecte del nostre grup parlamentari a l'iniciativa legislativa popular que avui es presenta per al seu debat i aprovació, quant al fet que representa la llibertat de les ciutadanes i ciutadans a poder acollir-se a les garanties democràtiques que aquest Parlament els brinda amb aquesta iniciativa popular.

Però també destacar que l'esmena a la totalitat que el nostre grup parlamentari presenta també s'ajusta a la normativa i al dret que al respecte podem exercir com a grup parlamentari en aquest Parlament.

I per què dic això? Perquè de la mateixa manera, en unes altres ocasions i en referència a unes altres iniciatives legislatives populars han existit unes altres formacions polítiques d'aquest Parlament que han presentat esmenes a la totalitat.

Per aquest motiu cap grup d'aquesta cambra pot arribar a pensar o a dir que la nostra esmena a la totalitat busca la negativa d'un debat en referència a la prohibició dels toros a Catalunya, ja que aquest fet es veu reflectit en aquest mateix debat que avui fem, i que el nostre grup parlamentari presenta una esmena de retorn a la iniciativa legislativa popular.

Senyors i senyores, diputades i diputats, el d'avui és un debat certament apassionant. Es dóna la circumstància que el resultat de la votació està plenament obert; al marge d'aquells grups polítics que hem establert una posició comuna, d'altres diputats fa temps que asseguren que dubten sobre la seva posició, que han investigat i que han consultat per fixar la seva posició sobre un tema en què seria molt apropiat no confondre els gustos i les preferències personals amb el que és de justícia per decidir aquest vot.

En aquest sentit, i que encara poden existir dubtes, el debat d'avui és més que mai un debat obert, un debat per convèncer, un debat on no està tot el peix venut, com s'acostuma a dir, sinó que encara es poden posar damunt de la taula arguments en un sentit o en un altre. Avui hem de convèncer i ho hem de fer amb relació als diferents arguments que destacaven els defensors de prohibir les corrides de toros.

Alguns de vostès votaran a favor d'aquesta iniciativa legislativa popular perquè consideren que el maltractament als animals justifica prohibir els drets dels aficionats als toros. Tractaré de justificar que això no és així.

D'altres consideren que el gran problema no és l'animal, sinó el fet que estem davant d'una tradició no catalana. També els intentaré de convèncer que això no és així.

La iniciativa legislativa popular que avui es presenta pretén prohibir una festa pròpia de Catalunya com són les corrides de toros. I dic això des del punt de vista cultural, històric i tradicional de Catalunya, que ha anat unit amb la resta d'Espanya i d'altres països de l'estranger, destacant possiblement França com a més proper. Podríem dir que això no es tracta d'una festa nacional, sinó d'una festa internacional.

Simplement fer alguns comentaris per a reforçar el fet que les corrides de toros són una festa també catalana i que no es pot fer una altra lectura interessada. Les primeres notícies que tenim d'una corrida de toros a Catalunya són de l'any 1387, per Joan I, i que se celebra a la plaça del Rei. També hi ha constància de la festa celebrada a Barcelona el 1554 al Born, darrere mateix de l'absis de Santa Maria del Mar; com també consten les corrides de toros amb professionals a Barcelona des de 1754 a 1785. No tan sols a Barcelona; se celebren corrides també a Girona: al maig de 1715 se'n celebrava a l'antiga plaça de les Corts i una altra el 1802; a Reus es fan dos corrides el 1732, i a Olot, a l'agost de 1748, igual que a la ciutat de Tortosa el 1833.

La primera plaça de toros permanent a Catalunya fou a Barcelona, inaugurada el 1834, més tard se'n construiran algunes més, tenint en compte que Barcelona va arribar a tenir tres places de toros funcionant simultàniament, que van comptar amb un enorme reconeixement internacional en el món dels toros, com són la del Toril, la de les Arenes i la que queda, que és la Monumental, sense comptar amb unes altres places de toros en tot el territori de Catalunya, com poden ser les de Tarragona,

Girona, Tortosa, Olot, Mataró, Figueres, Vic i Cardona. Els sembla poc? Totes elles places fixes, sense comptar amb les portàtils, que s'instal·laven provisionalment a molts municipis de Catalunya.

Tampoc podem oblidar aquelles figures del toreig català, com poden ser Pere Aixelà, conegut com Peroy de Torredembarra; el picador prestigiós i reformador dels vestits de picador Josep Bayard, sobrenomenat Badila de Tortosa, entre molts, en aquest període de segle.

També Mario Cabré, de Barcelona, marca una etapa important en el segle xx; o el mateix Joaquim Bernadó, que és el torero amb major projecció internacional, declarat fill adoptiu o fill predilecte de Santa Coloma de Gramenet, i se li va concedir pel Ple de l'Ajuntament de Barcelona el 26 de juny de 1986, de mans del seu alcalde, i després president de la Generalitat, Pasqual Maragall, la medalla al mèrit artístic de la ciutat de Barcelona; sense comptar amb l'actual planter de toreros de l'escola taurina de Barcelona, encapçalada per Serafí Marín, de Montcada i Reixac.

A part de la multitud de penyes taurines a Catalunya, actives, han estat també artistes com Picasso que han reflectit al seu art la festa dels toros; intel·lectuals com Antoni de Company, o polítics significatius com el president de la Generalitat Lluís Companys, que va presidir una corrida de toros a la Real Maestranza de Sevilla, a la fira de 1934, sempre comptant amb els centenars d'intel·lectuals, científics i personalitats de totes les classes polítiques que van signar el Manifest de la Mercè per la llibertat, de Barcelona, per demanar la llibertat de poder gaudir dels toros.

Penso que no queda cap dubte que estem parlant que les corrides de toros formen part dels costums, tradicions i cultura de Catalunya, i que és una festa catalana.

Aquest és el motiu que ens porta a malpensar d'aquells que, en nom de la defensa dels animals, volen prohibir els toros, quan els mateixos impulsen mocions als ajuntaments, com deia abans el senyor Rivera, en defensa dels correbous, dels bous embolats, dels bous capllaçats. Aquests fets demostren una falta de coherència amb el que diuen i amb el que fan, o en realitat es troba amb la clara intenció d'obrir un debat identitari Catalunya-Espanya, on, al nostre grup parlamentari, vostès, no ens trobaran.

Anem abordant ara la qüestió més complexa i fins i tot filosòficament, aquella en què analitzem si estem davant d'un violació dels drets dels animals que justifiqui la limitació de la llibertat dels aficionats a les corrides.

Senyors i senyores diputats, existeixen els drets dels animals? És una pregunta que ens podíem fer. Més enllà de les discussions de saló, com a mínim no són els drets humans recollits a la mateixa Declaració universal dels drets humans? De fet, l'existència dels animals en la nostra organització social es condiciona en la mesura que serveixen al ser humà –l'animal no té drets humans individuals a protegir; som els humans els que hem de protegir la seua pròpia espècie–, que garanteixen l'equilibri natural i mediambiental i els recursos per al ser humà.

En aquest sentit, dubto molt que hi hagi una espècie animal millor tractada en el seu conjunt que la del toro de lídia; que, si no existissin les corrides de toros, dubtem que hagués preservat la seva espècie, i no tan sols això, sinó la conservació natural de mig milió d'hectàrees de deveses al Mediterrani.

Tenint en compte això, sobta molt que els mateixos que no tindran cap problema a menjar-se un bon filet de pollastre o de porc avui mateix, sense pensar en el transport o sistema de sacrifici d'aquests animals, considerin, en canvi, tortura o crim els toros fins al punt de voler prohibir-los. És un argument del tot incoherent, fins i tot èticament, ja que posa per damunt els suposats drets d'un toro a la plaça de la pròpia espècie en el seu conjunt, com ja es preguntava Ortega quan deia: «¿Es de mejor ética que el toro bravo desaparezca como especie y que muera en su prado sin que muestre su gloriosa bravura? La evitación del sufrimiento es, desde luego, una norma ética, pero nada más que una, y solo adquiere dignidad de mandamiento cuando se articula con otras.»

I és aquí, senyores i senyors diputats, on arribem al rovell de l'ou de la qüestió: el de la llibertat dels aficionats catalans als toros. Els partidaris d'aquesta iniciativa legislativa popular argumenten que, com es produeix una tortura, s'ha de limitar la llibertat dels aficionats als toros. Cometrien un gran error si coartessin la llibertat individual dels aficionats als toros a Catalunya en nom d'uns drets dels animals que no són drets humans i en nom d'evitar que una suposada tortura d'una espècie, la del toro de lídia, que, en realitat, gràcies a les corrides de toros viu en una situació privilegiada que ja voldrien tindre molts i moltíssims més animals. Sota aquest mateix concepte de tortura dels animals que volen vostès prohibir, també podrien prohibir fins i tot els zoològics, els escorxadors, la caça o la venda ambulant d'animals. És un típic exemple del pensament políticament correcte i sentimental, on els drets de les persones queden condicionats als dels animals, però sembla que només d'alguns animals molt concrets, dels toros, ja que, pel que fa a altres espècies sacrificades, no generen tanta empatia en els suposats defensors dels animals.

Per la defensa d'aquestes llibertats advoca el nostre grup parlamentari, i més encara en aquest Parlament, quan existeix una transversalitat entre alguns grups parlamentaris amb relació a la prohibició de les corrides de toros a Catalunya. Davant de la prohibició ha d'existir la llibertat de moltes persones que són seguidores de les corrides de toros, que identifiquen en ells la cultura, tradició i identitat d'un poble o país. No siguem nosaltres, senyores i senyors diputats, els que coartem la llibertat anteposant-hi la prohibició, deixant que siguin els mateixos aficionats que posin el dia i la data de la festa dels toros quan vulguin que s'acabi a Catalunya, tenint sempre en compte aquelles persones que voluntàriament vulguin anar o no als toros –ningú els hi obliga–, però garantint la llibertat de totes aquelles que vulguin continuar gaudint de la festa dels toros. Si no és així, haurem coartat la llibertat d'un col·lectiu important de persones a qui tan sols els quedaria l'esperança de poder gaudir dels toros a la resta d'Espanya, o

bé com aquella frase d'una pel·lícula que diu: «Sempre ens quedarà París.»

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en aquest cas per fixar posició sobre les esmenes de totalitat, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Josep Rull. *(Remor de veus.)* Senyores diputades, senyors diputats... Senyor Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Els veig animats, senyores i senyors diputats. Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, correspon als grups parlamentaris de posicionar-se amb relació a un exercici de democràcia de 180.000 catalans i catalanes que han decidit que aquest era un tema important perquè fos debatut per tots nosaltres en aquesta seu de la sobirania nacional de Catalunya. Aquest és l'origen del debat que avui durem a terme. Una modificació de la Llei 22/2003, de protecció dels animals, votada per unanimitat, en la qual Catalunya, com a nació, se situava al capdavant del conjunt de nacions d'Europa i del món.

Aquella va ser una bona llei, va ser una gran llei, i que ens donava alguna de les pistes del debat que se suscita avui. Recordin que en l'exposició de motius es deia exactament el següent, es deia: «Una altra novetat de la llei és el fet que es manifesta una clara declaració de principis en considerar els animals com a organismes dotats de sensibilitat psíquica, a més de física. Això no vol dir res més que són mereixedors d'uns drets propis de la seva condició animal.» Això va ser votat per tothom, per unanimitat dels diputats i les diputades d'aquest Parlament.

I em sembla que faríem un mal servei si en aquest debat de modificació de la Llei de protecció dels animals no la valoréssim, no en féssim un balanç. I per Convergència i Unió n'hem de fer un balanç necessàriament negatiu. Ja s'hi ha referit un altre grup parlamentari: és inadmissible que, sis anys després d'haver aprovat aquesta llei, avui encara no hi hagi el reglament, és inadmissible. Els que defensem els animals, que són la majoria, la immensa majoria, la unanimitat d'aquest Parlament que va votar aquella llei, requerim que les lleis es puguin complir en el sentit més ampli. Primer element.

Segon element, i ho coneixen perfectament: el nostre grup donarà llibertat de vot. No per un tema de consciència. Saben que Convergència Democràtica dóna llibertat de vot per temes de consciència amb relació a l'avortament, a l'eutanàsia; no estem parlant d'aquest tema concret. Donem llibertat de vot perquè aquesta qüestió no va ser inclosa en el nostre programa electoral, no formava part del contracte polític amb els nostres electors. Reconeguem, senyores i senyors diputats, que és un tema que té unes arrels fondes i respectables en la gent partidària i en la gent contrària. I per aquest motiu considerem que no seria prou correcte d'adoptar una determinada posició amb posterioritat a la contesa electoral i imposar-la als nostres parlamentaris. Així, cadascun d'ells, cadascun de nosaltres votarà en funció del seu propi criteri, de les seves visions culturals i, fins i tot, dels sentiments del seu lloc d'origen. En conseqüència, donem llibertat de vot no pas perquè considerem el tema intranscendent, sinó, al contrari, com a reconeixement de la seva importància. I nosaltres considerem, i ho diem solemnement, que és incompatible donar llibertat de vot amb presentar una esmena a la totalitat. Considerem que és radicalment i essencialment incompatible.

Què no és aquest debat d'avui? Aquest, senyores i senyors diputats, no és un debat identitari, aquest no és un debat entre Catalunya i Espanya. Defensem des de Convergència i Unió la catalanitat rotunda de les festes i les tradicions amb braus, amb bous, amb toros, a Catalunya. Negar-ho seria radicalment fal·laç. Ja s'han donat arguments de les activitats relacionades amb toros o braus a Catalunya, que es poden remuntar al segle XV, al segle XVI... A Ripoll mateix hi ha constància d'una corrida al segle XVIII; Olot és una de les places més antigues de l'Estat espanyol; Barcelona és l'única capital de demarcació que té tres places operatives al mateix nivell. En una part de la nostra pàtria, de la nostra nació, a la Catalunya del Nord, els canvis de terços s'anuncien amb *La santa espina*. S'equivoquen aquells que vulguin negar la catalanitat dels braus. Aquest no és un debat identitari, aquest és un debat sobre altres qüestions.

Per tant, demanem des de Convergència i Unió que no hi hagi cap interferència de preteses confrontacions identitàries. Des de la catalanitat tenim dret, com ho han fet els promotors de la iniciativa legislativa popular, de decidir quins són els elements que s'han de posar sobre la taula. De fet, són les sensibilitats amb les quals s'expressen els diputats i les diputades de Convergència i Unió, d'aquells que consideren que el factor cultura, tradició, art, arrelament, ha de prevaldre; d'aquells que consideren que la llibertat s'ha d'imposar a la prohibició; d'aquells que defensen, que defensem que els animals..., que defensem que hi ha uns valors contraris a l'espectacle del patiment d'un ésser viu. Aquestes són les posicions.

Permetin-me que les detalli una mica més. Expressió cultural, artística i plàstica d'aquells diputats que legítimament consideren que les corrides de toros són una metàfora de la dominació de l'home sobre la natura, que han suscitat una llarga tradició literària i plàstica. Sense els toros no s'entendrien molts dels quadres de Casas, Miró, Dalí, Tàpies; referències literàries inacabables, tot un món al voltant del toro de lídia.

Diputats i diputades que votaran en aquest tràmit parlamentari allunyats de la passió taurina o antitaurina, en defensa de la llibertat entesa en sentit afirmatiu, en sentit positiu. Diputats i diputades que veuen en la prohibició un instrument estrany a l'exercici de la llibertat. I diputats i diputades que consideren, que considerem que hi ha uns valors, unes actituds i uns costums que no poden quedar fossilitzats, que el món està canviant, que la festa dels braus no pot ser comparada amb ella mateixa al llarga de la història, sinó en el context, en cadascun dels contexts històrics, que és incompatible amb el segle XXI fer del patiment i mort d'un ésser viu

un espectacle públic; s'han de prohibir poques coses, però sí les més denigrants o gratuïtes. Aquestes, doncs, són les tres visions. I en aquesta darrera, també, quan es va fer la Llei de protecció dels animals vam prohibir les baralles de gossos i vam prohibir les baralles de galls, i no hi va haver cap problema en relació amb aquest tema. Són, doncs, tres posicions legítimes.

Donem llibertat de vot, a més a més, perquè aquesta ILP separa una qüestió, i permetin-me que hi entri, que hi entri sense cap mena de complex, que és tot el debat dels correbous. S'ha buscat un element objectivable; arbitrari, si volen, però des de la nostra perspectiva és objectivable, que és si hi ha mort o no hi ha mort de l'animal. I la pretensió de les festes amb bous que es duen a terme a les Terres de l'Ebre o que es duen a terme a Cardona no persegueix ferir l'animal, no persegueix matar l'animal, no ho persegueix. I, per tant, hi ha una diferència substancial en si es produeix mort o no-mort de l'animal. En aquest cas concret, nosaltres hem presentat una iniciativa per tal que es pugui regular, de cara a la seguretat de l'animal que hi participa i de cara a la seguretat de les persones. Aquests, doncs, són els termes en què es plantegen.

I acabo simplement fent un parell de reflexions. La primera, agrair molt sincerament el to de la gent que han fet campanya per presentar aquesta iniciativa legislativa popular, la intervenció impecable de la senyora Anna Mulà, i també d'aquells que han vingut a parlar amb els diputats i les diputades de Convergència i Unió per explicar que aquesta és una tradició que val la pena de mantenir a Catalunya. Ha sigut un to correcte, ha sigut un to cordial, ha sigut un to positiu, ha sigut un to radicalment democràtic. Ens sentim, els diputats i les diputades de Convergència i Unió, orgullosos de pertànyer a un país on es poden provocar debats d'aquestes característiques, que, malgrat el to de passió, se susciten en uns termes extraordinàriament respectuosos per tothom.

Avui el que aprovem no és aquesta llei; avui decidim o no decidim si continua la seva tramitació. El compromís també del Grup Parlamentari de Convergència i Unió és que, si aquesta llei finalment es tramita, garantim que s'escoltarà tothom, que no es tancarà aquest debat en fals, que podrem sentir els arguments d'una banda i de l'altra i que podrem ser dignes d'aquell requeriment que ens feia la senyora Mulà, que en el Parlament s'hi ha de venir a parlar i s'hi ha de venir a escoltar.

Quan vam debatre, en termes similars a aquesta, una iniciativa a final de l'última legislatura, acabava la meva intervenció aleshores –i disculpin, perquè en aquest cas un sí que pren una determinada posició– citant una de les persones més extraordinàries que han passat per aquesta terra, que és el Mahatma Gandhi, que deia: «El nivell de civilització d'un poble es mesura pel tracte que dispensa als animals.» També es valora pel tracte que dispensa als animals. Que tot plegat ens ajudi a prendre la decisió més sàvia, més intel·ligent, més noble i més democràtica.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Té la paraula seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'honorable senyor Joan Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, voldria saludar avui les persones que omplen aquesta cambra en representació de les diferents postures que avui s'estan debatent en aquesta cambra, però especialment de les 180.000 signatures presentades per avalar aquesta iniciativa legislativa popular i el més de mig milió entregades en aquesta cambra per reforçar aquesta iniciativa; i especialment, també, la senyora Anna Mulà, que ha defensat avui aquí aquesta de la Plataforma Prou.

M'agradaria fer, però, dues prèvies abans de començar l'exposició que defensa el nostre grup, Esquerra Republicana. La primera prèvia és: no ens equivoquem de to –no ens equivoquem de to– i no barregem coses, senyor Pérez. Jo agraeixo el to del senyor Luna, i l'agraeixo perquè ha fet una exposició defensant que no es pugui tramitar aquesta ILP; ha defensat els seus arguments, però no barregem coses. Aquí estem debatent sobre un espectacle, un espectacle que algunes persones –una part significativa d'aquesta societat– considera, doncs, que hauria d'estar prohibit, i una altra part considera que no. Les dues postures són legítimes, però no barregem, crec, elements que no toquen en aquest debat.

I la segona reflexió: aquest no és un debat entre taurins i antitaurins. Aquest és un debat entre taurins i abolicionistes, i dins dels abolicionistes hi han antitaurins –també n'hi han. Però el nostre grup defensa els espectacles amb braus, on la ratlla –l'ha significat ja un portaveu, el portaveu de Convergència i Unió– és la mort de l'animal. Per aquesta raó nosaltres creiem que l'acarnissament, la tortura, la mort, com a espectacle, és la ratlla que diferencia.

Aquesta és, doncs, una iniciativa que prové de la societat. Prové d'un grup de persones de distints orígens, creences, ideologies, generacions, que han fet l'esforç de trobar-se, de reunir-se, de recollir signatures, d'explicar-se, d'arribar a aquesta cambra i portar, com els deia, una iniciativa legislativa popular per anar més enllà del que ja va ser la Llei de 2003 de protecció dels animals.

El que se'ns demana avui en aquesta cambra és pal·liar la llacuna que aquella llei va deixar. Una llacuna que ha permès continuar fent curses de braus amb tortura i mort d'un animal.

Aquesta iniciativa respon, doncs, a una inquietud d'una part significativa, per no dir majoritària..., com ja s'ha citat també en aquesta cambra, més del 70 per cent dels catalans estan en contra de les curses de braus. I, per tant, en aquest sentit, creiem que val la pena i és necessari fer aquest debat.

Aquí hi ha, doncs, una part molt important de ciutadans que s'han implicat per defensar la fi d'aquest espectacle. Aquests dies hem sentit diferents arguments per un

sí o per un no. Hi ha hagut un argument que ens ha de fer reflexionar, que és el «prohibit prohibir». I nosaltres creiem que davant del «prohibit prohibir» és millor parlar de drets, perquè, sí, el nostre grup parlamentari considera que els animals tenen drets. Nosaltres defensem el benestar dels animals. I aquesta segurament també és una altra línia que separa.

Nosaltres podem respectar aquells que consideren, que volen i defensen la continuïtat de les curses de braus. Avui no decidirem en aquesta votació sobre la prohibició de les curses de braus, sí o no; decidirem obrir el debat en aquesta cambra. I crec, sincerament, que és un debat oportú. Qui ens digui arguments com que en temps de crisi aquests debats no són oportuns, em fa l'efecte que estem confonent les coses, i massa sovint aquest és un argument redundant en aquesta cambra.

No defraudarem, doncs, la voluntat d'una part important de ciutadans que, des de fa molts anys –molts anys–, i no només des de Catalunya, d'altres àmbits del món, han defensat aquesta causa. Perquè, senyors i senyores, estem parlant de protecció dels animals. Estem parlant, com els deia, de drets. I a finals de la legislatura passada, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ja va intentar omplir aquesta llacuna. La legislatura finalment va acabar, abans del previst, i no la vam poder defensar.

I, per tant, no desvetllaré cap secret, per part del Grup d'Esquerra Republicana, per coherència amb el que ja vàrem defensar la passada legislatura, nosaltres tenim una postura molt definida sobre com omplir aquesta llacuna de la Llei de protecció dels animals.

I vàrem ser també Esquerra Republicana els qui vàrem impulsar a la ciutat de Barcelona la declaració de la capital de Barcelona com a municipi antitaurí, com ho són en una setantena altres municipis catalans.

Per tant, com els deia, a hores d'ara, per nosaltres això és un acte de coherència. No farem funambulisme; serem clars des del principi.

Creiem que un dels elements més significatius dels éssers humans és la reflexió ètica que sotmetem a la nostra conducta individual i col·lectiva. Aquesta reflexió ètica ens ha portar a evolucionar i a assumir canvis. Per exemple, fa dos-cents anys l'esclavitud era una institució social acceptada moralment per la majoria de ciutadans lliures. Com ho era també fa només cent anys la limitació dels drets civils i polítics de les dones. Situacions que sortosament van canviar amb l'avenç de les idees il·lustrades.

Aquesta evolució també ha comportat un canvi progressiu en les relacions entre humans i animals, acompanyat dels corresponents canvis legislatius. Als temps passats, a tot Europa, hi havia espectacles amb animals, perquè la societat no exigia un comportament ètic cap a ells. Però aquells ideals il·lustrats van anar canviant el panorama. Gran Bretanya, per exemple, va abolir la lluita entre animals ja al 1822, fa gairebé dos-cents anys. I l'any 2005, el Govern de Tony Blair va prohibir la cacera de la guineu, amb deu mil casaques vermelles manifestant-se davant del Parlament anglès –britànic, en aquest cas–, i Anglaterra no es va trencar –i Anglaterra no es va trencar.

Per tant, fa anys que la ciència ha demostrat que els animals també poden patir dolor físic i psíquic, i la societat majoritàriament exigeix respecte al benestar animal. Hi ha a tot el món una convicció cada cop més analitzada de rebuig al maltractament animal, a la consideració dels animals també com a subjectes de drets. Ja el 1978 la Lliga Internacional dels Drets dels Animals aprovà la Declaració universal dels drets dels animals, que en el seu article tercer proclama clarament: «Cap animal no serà sotmès a maltractaments ni a actes cruels.» I en el seu article onzè deixa ben clar que tot acte que impliqui la mort d'un animal, sense necessitat, és un crim contra la vida. I des de fa alguns anys la Societat Mundial per a la Protecció Animal impulsa una declaració universal sobre el benestar animal, una proposta d'acord intergovernamental per reconèixer que els animals són éssers capaços de sentir i patir, que tenen unes necessitats de benestar que han de ser respectades i que la crueltat cap a ells ha d'acabar.

Aquesta iniciativa, que es vol que sigui assumida i aprovada per l'Organització de Nacions Unides, ja està recolzada pels governs de Suècia i Nova Zelanda i per l'Organització Mundial de la Salut Animal.

Perquè aquest, senyores i senyors, senyores i senyors diputats i ciutadans que ens acompanyen avui, és un espectacle violent i cruel. A l'Estat espanyol, Catalunya, com tantes altres vegades, ja va ser capdavantera també en aquesta qüestió, i ho traduïa en l'aprovació de la Llei de 1988 sobre la protecció dels animals. Legislativament vàrem continuar avançant, i l'exemple d'aquesta evolució és la llei de 2003, que explícitament prohibeix les baralles i espectacles amb animals si aquests li poden ocasionar patiment. Ara entenem, doncs, que cal fer un pas més.

La cursa de braus és un espectacle violent i cruel, que infligeix a l'animal una autèntica tortura; els estris utilitzats –i no m'hi allargaré– són la pulla, les banderilles i l'estoc. En aquest moment, en el moment final, se li clava l'anomenada *puntilla*, un punyal que intenta tallar-hi la medul·la espinal. Finalment, després de tot el procés, el brau queda paralitzat i mor asfixiat. Les lesions patides són tan greus que fins i tot en les comptadíssimes ocasions en què el brau resulta indultat i no mor a la plaça quasi sempre mor posteriorment, immediatament.

No hi ha cap dubte sobre el patiment del brau, un mamífer superior amb un sistema nerviós comparable amb els de la resta de mamífers superiors, com som els éssers humans.

Cultura? Art? Tradició? Hi ha qui diu que això és cultura. Nosaltres creiem que la cultura és el coneixement científic que ho defineix com a patiment. Hi ha qui diu que això és art. Per nosaltres maltractar cruelment un animal fins a la mort no pot ser definit com a cap manera d'art. Hi ha qui diu que això és tradició. Parlem-ne, de la tradició. Nosaltres creiem que no és una tradició èticament acceptable, que quan entren en conflicte la tradició i la raó una societat avançada no pot tenir cap

dubte. Les tradicions han de comportar algun valor positiu. Quins valors aporta a la societat aquesta tradició? Què aporta aquest espectacle pintoresc de maltractar animals en públic? Què aporta aquesta celebració gratuïta i banal de la tortura i la mort?

Deia Josep Pla, en una entrevista: «Jo no vaig a les curses de braus perquè vaig comprovar la primera vegada que el meu estómac no resistia les deu estocades que el torero va haver de donar al brau, però no m'ho vaig perdre perquè havia pagat l'entrada» –com a bon català–, «vaig resistir i a poc a poc vaig anar mirant aquella carnisseria. A la quarta cursa ja tot em semblava natural, i en la cinquena, fins i tot, no m'hauria importat si en lloc del brau haguessin mort el meu cosí.»

D'això parlem, els que volem abolir la tortura i la mort de les curses de braus, d'acabar amb la insensibilitat, amb la manca d'empatia cap a altres éssers vius.

Aquest és un debat universal, no s'equivoquin, no és un debat català. Aquest és un debat universal. Hi ha qui considera que les curses de braus amb mort de l'animal són una pràctica aliena a la nostra tradició popular. Hi ha qui, contràriament, defensa la llarga tradició a Catalunya d'aquest espectacle. Aquest és un debat del tot irrellevant. Ho torno a dir: aquest és un debat del tot irrellevant. Tant si aquesta és una pràctica aliena a la nostra tradició popular, com si l'espectacle fos d'una catalanitat fora de tot dubte, tindríem tot el dret del món a abolir-lo si considerem que no s'adiu a les demandes ètiques públiques de la nostra societat contemporània.

Perquè, que quedi molt clar, aquest no és un debat català. L'abolicionisme és una demanda que existeix a tots els països on es realitzen curses de braus amb tortura i mort de l'animal com a espectacle. A Colòmbia, a l'Equador, a Espanya, a França, a Mèxic, al País Basc, al Perú, a Portugal i a Veneçuela, i podríem continuar. En tots aquests països existeixen entitats abolicionistes.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Estic acabant, president. Aquest és, doncs, un debat –i perdonin que els digui–, una demanda universal.

Des d'Esquerra Republicana volem que el nostre país, Catalunya, estigui al capdavant del món més avançat. El progrés d'una societat es mesura en bona part pel seu ordenament jurídic, no tant per la conducta dels seus ciutadans. El progrés d'una societat, com els deia, doncs, es mesura en bona part pel seu ordenament jurídic, no per la conducta dels seus ciutadans, sinó per allò que preveu l'ordenament jurídic per a determinades conductes. Els demano un ordenament jurídic a l'alçada de les expectatives del segle XXI.

I acabo. El catedràtic d'economia aplicada de la Universitat Autònoma de Barcelona Josep Oliver, en un article sobre aquesta controvèrsia entre taurins i abolicionistes, feia referència a aquesta idea i concloïa l'article d'aquesta manera: «Els toros són el passat i, com a tal, són també una rèmora, perquè el futur es constitueix trencant amb les tradicions que es mantenen ancorades a un passat al qual no volem tornar. Espero que el Parlament estigui a l'alçada dels temps. Em sentiria orgullós del meu país, i aquest orgull és també un actiu ciutadà. Posem-nos, doncs, al capdavant de les nacions més avançades, fem nostres els anhels de milions de ciutadans que volen arreu un món més lliure de violències. Donem des de Catalunya un exemple a tota la humanitat.»

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verd - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, membres de la comissió promotora, convidats, convidades... En un dels seus assaigs, Montaigne escriu: «Quant a mi no he sabut veure sense malestar la persecució i la mort d'una bèstia innocent, que no ens ha fet cap afront. El que passa amb el cérvol que ja no té defensa ni alè i que, sense cap altre remei, se'ns lliura a nosaltres, que el perseguim, i ens demana perdó amb les seves llàgrimes, sempre m'ha semblat un espectacle ben desagradable.»

Montaigne em dóna permís per afirmar una veritat que vull manifestar ben alta i clara: l'home no és el centre de la Terra. Com Madrid o París no ho són de llurs estats, ni Europa no ho és del món, com l'home no és sobirà sobre la dona. Galileu i Einstein demostraren que tot gira entorn de tot i que tot se sosté per la llei de la diversitat. Cada element és tan imprescindible com els altres, a desgrat de llur prelació o de la dimensió llur.

Quan hom em pregunta què dóna la mesura de civilitat d'una nació, responc que les seves escoles, la cura que té dels seus ancians, la pulcritud dels cementiris seus, sí, i el respecte amb què tracta els animals i els boscatges que posseeix. En paraules genètiques, la manera com la comunitat s'endreça i governa sobre la vida, sobre l'aigua, sobre l'aire.

Els catalans vam ser capdavanters en una llei que ordenava la protecció dels animals. No es tracta d'un codi d'exigències només, és l'escriptura democràtica d'una elevada consciència col·lectiva. Però d'aquella saviesa van quedar-ne al marge proteccions necessàries enllà de la correcció política, espècies d'aus, de peixos, segurament, i de mamífers.

Res no és fàcil. Sé que hi ha fronteres difuses en els determinis de la protecció, però avui hem d'afirmar que cap sacrifici no és justificable per la dubtosa raó d'una estètica o d'una dramatúrgia plàstica si l'última escena és la mort exhibida i aclamada després del turment de l'animal. Quan el dolor, la mort, l'ostentació de la conquesta abatuda formen part de l'antropocentrisme, del mer espectacle, de la passió no governada, del lucre ociós, la dimensió humana que n'ha estat la causa cau més baixa que la pols. Per què tan majoritàriament és l'home, el mascle, qui sempre sosté l'arma? Per què tan

majoritàriament és ell qui es vesteix de lluentons, alça l'estoc, giravolta sobre els seus talons i brinda la mort del toro? Per a l'home primitiu no hi ha res de més excitant que la immolació ritual d'una carn aliena.

Els textos sagrats i els clàssics van plens d'aquestes cerimònies masculines de crueltat mítica, les dones no, elles no celebren els sacrificis, elles saben què val una vida que n'alimenta una altra, per això l'espectacle de la plaça de braus és un esclat de masclisme. No és pulcre, ni és noble perquè no hi ha igualtat en la lluita entre l'home i el toro, la inequitat desmenteix la dramatúrgia de l'angoixa humana front a les forces de la natura. A la plaça l'agonia és tota del toro i l'espectacle esdevé un mer cerimonial del poder guanyat amb fàcil engany i amb avantatge mal dissimulat. Quin plaer civilitzat hi ha en la caça amb parany de vesc? Quina estètica en la paüra dels bous amb foc a les banyes? Quina satisfacció en els ullals dels cans que s'esquincen la carn? Quin preciosisme en les espines de les banderilles, en les fuetades de la pica, en l'estoc que perfora les vísceres postrades? La crueltat o la saviesa amb què tractem els nostres animals és la mesura de la nostra evolució. Si hem demanat als nostres ramaders que inverteixin amb suor del seu front en el benestar dels animals que ens alimenten, si tot Europa és compromesa en aquest jurament, hauríem de tolerar la desolació dels toros en l'arena? Catalunya vol acabar amb la lírica del turment, aquest eco de la contrareforma, no hi ha música en els cornetins que anuncien la nova estació del calvari, no hi ha poètica en l'escarni del toro sota els crits de la gent. El segle XXI a casa nostra vol acabar amb l'espectacle públic d'un martiri, de la sang vulnerada xopant l'arena.

Com que hem arribat a conèixer que l'horror de la violència no justifica res que s'imposi per a aquest horror, així mateix hem sabut que no hi ha altura humana en cap espectacle de la mort. Avui, senyores i senyor diputats, sabem que la compassió i la tendresa són molt més poderoses que la ira i que la fatxenda, vestides amb roba de camuflatge o amb roba de lluentons, tant se val. La bellesa no és pas en el turment sinó en l'espectacle de la vida, en els naixements, en el vol de les cigonyes, en el salt de les llebres i de l'aigua, en el color de les fruites que maduren; el gaudi estètic no és en l'agonia del toro ferit sinó en el seu pas lliure sota les alzines, sobre el fenàs de la terra.

Hi ha mala fe en qui defensa les curses de braus per a la pervivència de la seva raça, és un argument tan vell com el del rapte i actua amb candor culpable qui les justifica com a art. No és cert que la mal anomenada «festa taurina» sigui un reflex de l'espanyolisme històric i fondo, nosaltres no som en aquest prejudici de bondats catalanes i maldats alienes, per desgràcia hi ha desenes de places a Iberoamèrica i n'hi ha a Occitània, i a tot l'àmbit català s'han contemplat molts homes de lluernes amb les mans ensangonades sostenint les orelles del toro abatut, negar-ho seria negar-nos. No és cert tampoc que tots els seguidors de les curses siguin cap caverna política, aquesta afició, afortunadament avui en minva, travessa totes les ideologies i el que realment importa, senyores i senyors diputats, és saber-nos reconèixer en la nova sensibilitat, voler-nos impulsors del rebuig a les violències, espolsar-nos la brutalitat amb què hem tractat els animals, també els toros, com a víctimes en un espectacle cruent i cruel.

Les persones que clamen en la ILP, i tantíssimes altres que han manifestat el mateix desig, ens demanen d'alliberar Catalunya d'un espectacle innegablement cruel i medul·larment incívic. Ens supliquen, amb la humilitat de la democràcia i l'única força del seu nom, que no permetem que toreros, pulles, banderilles, espases entelin la conquesta d'una civilitat a Catalunya guanyada a pols, palpable en les escoles pulcres del nostre país. Es tracta de prohibir, és cert, també les prohibicions, senyores i senyors diputats, formen part de la responsabilitat legislativa si una majoria entén que fer-ho, que prohibir, és un avenç civil. No proposem pas res d'excepcional, aquesta cambra ha prohibit i prohibirà. No hem prohibit l'abús de la velocitat? No hem prohibit l'alcohol per als adolescents? *(Remor de veus.)* No hem prohibit el soroll contra el descans d'aquells qui treballen? No hem prohibit la pena de mort?

Cal preguntar-se ara si tots els grups del Parlament es prenen aquesta proposta legislativa amb el rigor que hi cal. És pertinent saber per quina raó s'atorga llibertat de vot en aquesta qüestió i no se'n dóna mai, com s'ha vist recentment, en temes fiscals o en temes d'educació, o d'ordenament del territori o de la salut. Per a nosaltres, senyores i senyors diputats, aquest no és un assumpte de consciència personal, és un assumpte d'ètica social, és un assumpte de moral nacional. No és bo, ni és just conduir-s'hi en aquest assumpte pels vots que s'hi puguin guanyar o pel càlcul d'aquells que s'hi puguin perdre. Els promotors de la ILP apel·len a la bondat, que existeix, i a la intel·ligència, que existeix, d'aquesta cambra; el meu grup, també. Una coalició, la nostra, que sosté en l'ecologia un sentit cardinal de la seva política ni pot ni vol decidir una altra cosa que no sigui el respecte profund a tots els ésser vius, ah!, i la dignitat humana que s'inscriu en aquest respecte.

Senyor president, senyores diputades i diputats, votarem avui contra les esmenes a la totalitat. Sàpiguen que ho farem tots i totes, els dotze diputats, lliurement; ho farem amb el front ben alt, el cor càlid i la mirada clara.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

Atesa la petició expressada pels grups parlamentaris a la Junta de Portaveus, i d'acord amb l'article 88 del Reglament del Parlament, si no hi ha cap oposició la votació es farà electrònica i secreta. *(Pausa.)* Essent així, els recordo que en aquest cas, quan vostès premin els botons, a diferència del que passa normalment, han de prémer com sempre el botó de presència i el seu vot, però aquest cop no quedarà registrat, o sigui, no veuran què han votat, senzillament quedarà apagada la pantalla, per preservar, justament, el vot secret.

(Pausa.)

Prego, mentrestant, als serveis de la cambra, mentre esperem per començar la votació, que els serveis de la

cambra adoptin les mesures tècniques que garanteixin el secret de votació.

(Pausa.)

Passarem a la votació de l'esmena a la totalitat, per tant, de retorn de la proposició de llei presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, el Grup Mixt i el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

El resultat ha estat de 59 vots a favor, 67 vots en contra i 5 abstencions.

Atès que l'esmena a la totalitat ha estat rebutjada, la iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

Interpel·lació
al Govern sobre els treballadors autònoms
(tram. 300-00252/08)

El dissetè punt de l'ordre del dia és la Interpel·lació al Govern sobre els treballadors autònoms. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Borràs.

(Pausa.)

El vicepresident primer

Si us plau, senyores i senyors diputats...

(Pausa.)

Si us plau. Senyora Borràs, té la paraula.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, després d'aquest debat interessant, sens dubte, hem de parlar d'un tema que ens afecta, i molt. En moltes ocasions en aquesta cambra hem parlat de la crisi, de la crisi que vivim, de l'economia, del teixit econòmic, de l'empresa, dels treballadors, que afecta moltes persones, moltes famílies, i hem parlat, doncs –lamentablement, les circumstàncies ens obliguen–, de la situació d'atur de molta gent, d'empreses concretes que viuen dificultats i també dels autònoms, i avui precisament volem parlar també de forma específica dels autònoms.

Feia més o menys un any nosaltres, també en aquesta cambra, presentàvem una iniciativa que, lamentablement, no va poder tirar endavant, que era una proposició de llei per a la creació d'una línia extraordinària de finançament als autònoms i la microempresa. Nosaltres crèiem que amb un element, en una situació com la de crisi que vivim i una crisi també que afecta a l'àmbit financer hauria estat interessant que allò tirés endavant. Lamentablement no va ser així, però avui ens ocupa també l'àmbit dels autònoms, i saben que des de Convergència i Unió aquest és un tema que ens preocupa, ve de lluny, en parlem aquí, però també en parlem al Congrés dels Diputats, perquè, evidentment, aquest és un tema que tots sabem, majoritàriament, les competències estan al Congrés dels Diputats i no en aquesta cambra.

Tots sabem també el malestar que hi ha entre els autònoms, que hi ha hagut mostres concretes i, de fet, bastant innovadores, de mostrar la seva incomoditat, amb concentracions aquí a Catalunya, amb manifestacions a Madrid, i en els diferents fòrums es parla, doncs, del malestar, de la preocupació, de la inquietud, del drama de molts autònoms, de molts petits empresaris d'aquest país. I amb tota la situació que els afecta ells manifesten que se senten sols, molt sols. I nosaltres tenim el convenciment que el Govern, els governs podríem dir, tant el català com també el de l'Estat espanyol, no fa tot el que podria fer precisament per aquests col·lectius. Creiem que tenen segurament raó; hi han mostres que així ens ho demostren, no? Per exemple, al primer acord estratègic, al primer acord estratègic que va fer impulsar aquest Govern, no hi ha ni una sola ratlla que parli precisament, doncs, dels autònoms.

Creiem que cal tenir present que els autònoms d'avui són possiblement les microempreses de demà, són les empreses petites i mitjanes de demà o de demà passat, i que, per tant, aquest és un element que cal tenir present i que cal treballar-hi.

Per tant, nosaltres volem, al presentar aquesta interpel·lació, presentar només quatre dades, molt senzilles, de quina és la situació que s'està vivint, no? De l'octubre del 2008 al del 2009, a Catalunya han cessat la seva activitat 109.000 autònoms, és a dir, un 20 per cent del total. I això és una xifra molt important.

Podríem parlar..., vostès ens podrien dir que parléssim no dels que s'han donat de baixa, dels que han cessat l'activitat, sinó del saldo net. També parlaríem en negatiu, de més de cinquanta mil autònoms que han cessat la seva activitat des que s'ha iniciat la crisi, i, per tant, d'un 10 per cent, doncs, dels autònoms.

O, per exemple, la CTAC denunciava no fa massa, doncs, els autònoms, concretament del setembre del 2008 al del 2009, que han sol·licitat la PIRMI, i això ha estat fet d'una forma, doncs, molt important; tant és així que s'ha incrementat, aquesta sol·licitud, en més d'un 400 per cent. I ells estimàvem que del setembre al finalitzar l'any –esperem que no sigui així, però era la seva estimació– es tornaria a quadruplicar.

Bé, totes aquestes dades sabem que no són menors i que, per tant, cal tenir-les en compte des d'un punt de vista quantitatiu però també qualitatiu, no? Aquesta crisi afecta d'una forma molt important els autònoms i els afecta, doncs, d'una forma diferent del que han estat les crisis anteriors. Els afecta d'una forma diferent perquè, doncs, ens n'adonem que si en anteriors crisis precisament l'àmbit dels autònoms creixia perquè era un element de refugi en moltes ocasions de persones que es quedaven sense feina..., ara veiem com, en canvi, això s'ha traduït... –i, per tant, pujava el RETA–, en aquest moment això és al revés, disminueix, i per tant ens n'adonem que en aquest àmbit, doncs, hi ha una situació que és ben diferent, hi insisteixo, en la crisi actual.

Per tant, avui, parlar d'autònoms, amb tot el que hem dit, és parlar de preocupació, és parlar de dificultats,

davant de la crisi actual. És parlar també de la morositat i com els afecta, la morositat del sector privat, la morositat del sector públic. I jo aquí, malgrat que aquest és un tema que competeix al Congrés dels Diputats, no puc deixar de dir que és una llàstima que s'hagi perdut l'ocasió d'aprovar una proposició de llei –hauria estat una llei, la llei de morositat– que lamentablement, doncs, el Grup Socialistes no hi ha volgut donar suport i que això ha quedat posposat no sabem exactament per a quan ni de quina manera, no?, a través del que serà la Llei d'economia sostenible, però que això ho retarda en el temps, i a més a més no sabem quines mesures concretes poden veure's introduïdes en aquesta llei.

Creiem que hi havia, doncs, un element, si em permeten, d'il·lusió en molta gent en veure que pogués prosperar aquesta llei. I creiem amb sinceritat que s'ha perdut una oportunitat i que és una llàstima. I si ho diem aquí és perquè el Partit Socialista, amb els seus vint-i-cinc diputats, també hi han tingut, en aquest sentit, un pes fonamental, i, per tant, cal dir-ho.

En aquesta crisi, una crisi financera, els autònoms, doncs, tenen una dificultat afegida a l'habitual. Els costa, doncs, aconseguir, més de l'habitual, els crèdits que els són necessaris per tirar endavant la seva activitat habitual, iniciar una activitat nova o davant d'una dificultat, no?

En Jordi Fàbrega, un periodista de la SER, escrivia no fa massa temps..., analitzava quina era la situació, i ho deia d'una forma molt clara i molt senzilla, no? Deia, els autònoms es troben que han de tirar endavant el seu negoci, que no cobra els productes..., que, per tant, realitzen unes despeses però no cobra el producte ni els serveis prestats en tres, quatre, cinc o sis mesos, i mentre ha de pagar la hipoteca, la lletra del cotxe, avançar a Hisenda l'IVA facturat, que en molts casos no l'ha cobrat, i fer front als pagaments del seu negoci.

Així, doncs, pateix la morositat del sector privat, també del sector públic, ho hem de dir, i també la crisi financera que patim, d'una forma, doncs, dura, no? I ens trobem, hi insistim, amb la rigidesa del Govern central, que no ha volgut canviar en molts aspectes fiscalitats de l'IVA, de mòduls, d'ajornaments o reducció de cotitzacions socials, i aquest és un element que pesa.

Vivim, consellera, i ho sabem, ho hem dit, una situació excepcional, ens trobem amb destruccions de milers de llocs de treball; calen mesures, doncs, excepcionals. I això és el que nosaltres li volem demanar, consellera: mesures excepcionals davant d'una situació excepcional.

Li dèiem, i ho sabem, que aquest Parlament no té les competències en tot el que voldríem, però sí que pot fer moltes coses, i creiem que el Govern pot fer més del que està fent a dia d'avui, no?

I nosaltres voldríem citar algunes xifres. Ens consta, per exemple, i volem dir-ho, evidentment, que el Govern fa coses –només faltaria!–, és la seva obligació, si em permet l'expressió, no? I, per tant, en aquest sentit, doncs, ha fet coses però insuficients. Han fet, per exemple, resolucions per donar ajuts a la promoció dels autònoms, a aquells que volen instaurar-se com a autònoms. Però un, quan valora les xifres, si bé és cert que s'han incrementat i l'any 2009 hauran estat una mica superiors als 12 milions d'euros, quan un fa la ràtio del que representa per autònom, estem parlant de vint-i-dos euros per autònom, o, si em permet, doncs, que pugui beneficiar-se'n el 0,3 per cent d'aquests.

I, per tant, nosaltres, davant d'aquesta situació excepcional, hi insistim, reclamem mesures excepcionals. Algunes d'elles, doncs, han anunciat que ja ho durien a terme, i ho celebrem. Hi ha hagut una gran pressió per part de diferents organitzacions i hem pogut llegir a la premsa que finalment, doncs, hi haurà un subsidi per a les persones, per als treballadors autònoms que es quedaran..., que estan, com dèiem..., que han hagut de tancar la seva activitat econòmica.

Hi han altres comunitats autònomes que ja ho han dut a terme, com són, per exemple, Castella i Lleó, Extremadura o Castella i la Manxa. Celebrem que finalment això a Catalunya es dugui a terme. Però creiem que, més enllà d'un ajut social, que és necessari i que cal donar-lo, l'obligació, podríem dir, del Govern, que hauria de tenir, és intentar que no s'arribi a aquesta situació, és a dir que no requereixin aquesta ajuda excepcional.

En aquest sentit, hi han mesures que han fet altres governs, com per exemple el d'Euskadi o com per exemple el d'Extremadura, no?, que fan mesures concretes, per exemple, per conciliar la vida familiar i la vida laboral, o, per altra banda, ajuden els autònoms a finançar el que és quan contracten un altre autònom dintre de la seva pròpia microempresa. I, per tant, hi ha també ajudes, plans de recolzament als autònoms per pagar, de forma temporal, el que és precisament el que els correspon pagar els autònoms, podríem dir, com a seguretat social, no?, la seva quota de la seguretat social. Per exemple, això ho està fent Euskadi.

Nosaltres voldríem saber, en aquest sentit, quines mesures excepcionals, consellera, es plantegen des del Govern, quines mesures. Nosaltres no les hem sabut veure. Creiem que es ve a fer més o menys el que s'ha vingut fent fins ara, potser s'ha incrementat una mica les partides, però, consellera, hi insistim, la crisi és excepcional, les mesures han de ser excepcionals, tot i tenint en compte que la destrucció d'avui microempreses, la destrucció de l'activitat dels autònoms porta a una dificultat afegida a tirar endavant en aquest país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. Per respondre a aquesta interpel·lació i en nom del Govern, té la paraula la consellera de Treball, senyora Mar Serna.

La consellera de Treball (Sra. M. del Mar Serna Calvo)

Gràcies, senyor president. Senyors diputats i senyores diputades, certament, aquest Govern no té totes les competències; com ha dit la senyora diputada, les competències, moltes de les competències, corresponen al Congrés dels Diputats.

Però també a mi m'agradaria fer una declaració clara, fruit de l'acció d'aquests tres últims anys, d'aquest Govern. Aquest Govern treballa i treballarà per les persones, per l'emprenedoria, sabent que Catalunya és un país de tradició i vocació emprenedora. Moltes de les activitats empresarials amb més perspectives de futur al nostre país provenen, com ha dit vostè, senyora diputada, de l'autoempresa. Catalunya és la comunitat autònoma amb més autoempreses, empresaris i empresàries individuals de tot l'Estat. Tenim 552.000 persones afiliades al règim especial de treballadors autònoms, encara que hem de dir que autònoms realment són 334.990 a data 30 de setembre d'enguany.

Actualment, el nombre de persones que han perdut, que han causat baixa d'afiliació a la seguretat social, i ni vostè ni jo sabem per quina causa..., sabem que en els últims dotze mesos ha estat exactament de 34.208 persones, el balanç; si només compta baixes i no compta altes, doncs, miri, el mercat es renova, el mercat de treball i el mercat dels autònoms. Són 34.000 persones.

Si més no, una dada que ni vostè ni jo coneixem és la d'aquelles persones que han causat baixes per jubilació, percentatge important pel que ens diu la seguretat social. I espero que en la propera compareixença li pugui explicar i li pugui donar informació de quanta gent s'hi ha afiliat.

El 17 per cent de tot l'Estat espanyol són persones afiliades a la seguretat social; la majoria homes, el 62 per cent, i la majoria, el 70 per cent dels autònoms, treballen al sector dels serveis. És cert que, com a conseqüència de la difícil situació econòmica, també els treballadors autònoms estan patint la situació. Ara bé, ho han fet en menor proporció que el conjunt de la població catalana; ha estat un 8,5 per cent.

Cal recordar mesures importants aprovades pel Congrés dels Diputats: l'aprovació de l'Estatut del treballador autònom l'any 2007, que va ser un gran pas per al reconeixement de drets i deures de les persones autònomes a Espanya, especialment dels Trade. Aquest és el camí que es dissenya, el full de ruta de tot un seguit d'accions.

I a Catalunya també, senyora diputada. Malgrat que vostè ha dit que el primer acord estratègic no parla d'autònoms, m'agradaria que expliqués, que preguntés a les associacions d'autònoms per què no hi eren a l'acord estratègic. I jo vaig ser una de les persones que va estar negociant el primer acord estratègic. No van voler que cap acció relativa als treballadors autònoms estigués en l'acord estratègic.

I els treballadors i treballadores autònoms del nostre país tenen i tindran, fruit d'aquest Estatut del treballador autònom, un gran pas, un pas qualitatiu, i comparі amb altres països el que suposa de reconeixement i millora de les condicions dels treballadors autònoms, especialment dels dependents, econòmicament dependents, de les mesures de millora de la seva cobertura social, i també dels àmbits de la igualtat, la conciliació i la seguretat social en aquesta matèria.

A Catalunya treballem i treballarem per als treballadors autònoms. Per això, el desenvolupament de l'Estatut del treballador autònom, el decret de desenvolupament, que com vostè sap ha passat ja pel Consell de Treball, Econòmic i Social, i està en la Comissió Jurídica Assessora, comença a impulsar el camí de la participació dels treballadors autònoms en el nostre país, amb la creació del Consell del Treball Autònom, amb el Registre d'associacions professionals autònomes i amb el dipòsit dels acords interprofessionals. Aquests..., estem parlant d'òrgans consultius i de participació per construir conjuntament la potenciació del treball autònom a Catalunya, la creació del registre per consensuar i saber quines són les associacions professionals representatives de l'àmbit del treball autònom, i, per últim, el dipòsit.

Vull fer referència a la voluntat política d'aquest Govern en la potenciació del treball autònom, a tenir més i millors empreses; millorar l'emprenedoria i el foment del treball autònom és actualment una política activa d'ocupació prioritària per a aquest Govern i més necessària que mai en temps de crisi.

El pla Inicia. El pla Inicia per primera vegada ha suposat no només aprofundir en el coneixement de l'emprenedoria, no només promoure i divulgar l'activitat emprenedora com una opció més d'ocupació, no només orientar i donar suport a la creació d'aquestes empreses, sinó també millorar la consolidació d'aquestes empreses creades.

Tenim, fruit d'aquest pla Inicia, primer, una xarxa per a la creació d'empreses; cent setanta entitats amb més de quatre-cents tècnics que hi estan donant suport. Aquest any, 35.000 persones han estat orientades, formades i donant-hi suport pel pla Inicia per la xarxa Inicia, perquè aquesta és la voluntat d'aquest Govern: millorar els serveis d'assessorament i creació d'empreses.

També s'ha promogut la creació de gairebé cinc mil empreses, que han generat més de 7.500 llocs de treball d'autònoms, i també hem donat suport a empreses de zero a tres anys..., que ha suposat gairebé a quatre mil empreses. I, miri, aquest any, el Govern hem doblat els recursos que es destinaven al suport del treball autònom –vostè ho ha reconegut, eh?–, amb subvencions per a l'establiment com a persona autònoma per compte propi, també subvencions financeres i també assistència tècnica per contractar serveis.

Aquesta és la voluntat del Govern, senyora diputada, continuar donant, encara més, suport als autònoms. A ningú se'ns escapa la difícil situació per la qual estan passant moltes persones autònomes, però he de dir que la capitalització i les persones que demanen subvencions com a treballadors autònoms s'han doblat, especialment aquesta última, respecte a l'any anterior. També hem doblat els recursos, però també la capacitat emprenedora, perquè hem fixat al nostre full de ruta fer que les persones que estiguin a l'atur en l'emprenedoria, com en anteriors crisis, tinguin una sortida, una sortida d'ocupació per crear més però, sobretot, millors empreses.

Sí que m'agradaria fer referència que en l'àmbit del treball autònom hem avançat: hem estat la primera comunitat autònoma que hem creat un instrument específic.

Perquè per ser autònom no cal només donar-se d'alta, sinó que has de tenir instruments que et donin seguretat jurídica, que donin suport al treball autònom i que puguin solucionar els seus problemes. A Catalunya hem posat en marxa el Tribunal Trade de Catalunya; el Tribunal Trade, juntament amb les organitzacions sindicals o empresarials de l'àmbit del treballador autònom, està resolent de forma autònoma els seus conflictes. Els Trade són la part més dependent del sistema d'emprenedoria en el nostre país, i Catalunya ha estat la primera comunitat autònoma a donar suport a aquests treballadors autònoms. Estem davant d'una situació excepcional, i el Govern ha posat en marxa elements excepcionals.

Senyora diputada, les dades del GEM ens diuen que estem canviant, que estem millorant. Catalunya té la taxa d'activitat emprenedora mitjana superior a la mitjana europea i la mitjana espanyola, malgrat la situació de crisi. I, miri, les dades últimes ens demostren que a diferència de l'any anterior, que molta gent creava una empresa per necessitat, en aquests moments s'incrementa el nombre de persones que creen una empresa per oportunitat, perquè en veuen l'oportunitat. I a més a més li he de dir que el Govern està donant, dins del pla Inicia, de suport a l'emprenedoria, suport específic a aquests col·lectius i a persones que tenen més dificultats per emprendre, especialment el projecte «Nosaltres, empresàries», i també especialment als joves. Mesures excepcionals, mesures excepcionals davant la crisi.

I aquest Govern ha posat en marxa mesures excepcionals davant de la crisi i les continuarà posant en marxa el proper any. Vostès han tingut l'oportunitat de votar els pressupostos de la Generalitat de Catalunya, en els quals aquí hi ha l'aposta, aquestes mesures excepcionals de futur per al suport del treball autònom. Segurament n'han perdut l'oportunitat i s'han quedat en paraules. Aquest Govern també posa en marxa mesures per a totes aquelles persones i famílies que estan passant dificultats en moments de crisi.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera. Per al torn de rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, surt aquí i ens mostra de nou l'orgull de com s'estan fent les coses, però la realitat és crua, no?, i ens demostra, hi insisteixo... Vostè, si vol, ens pot parlar, doncs, del balanç –jo també ho he fet–, del balanç net al RETA, però en aquests moments hi ha més de cent mil persones que han cessat la seva activitat. I ens diu: «Home, aquí hi han jubilacions i no sabem, no podem saber quines són.» Home, i tant, consellera, que ho sap. No em dirà que vostè no sap –i això són dades de la seguretat social– quants autònoms han entrat en jubilació. Home, consellera, per favor!, és clar que se sap. I no em dirà que fins al mes d'abril hi havia un saldo net del que eren els que entraven i els que sortien en el règim i a partir del mes d'abril han decidit jubilar-se tots, perquè és quan ha començat a haver-hi la davallada. És casual, no?, que això s'hagi produït així. Per tant, en aquest sentit, home, miri, s'hi han posat tots d'acord, doncs, no ho sé, per fer-se notar.

Però la realitat..., consellera, vostè diu: «No sabem per què es donen de baixa»; accepti que hi ha un gruix important que es dóna de baixa perquè les dificultats són moltes, perquè no poden tirar endavant davant de les dificultats. No poden tirar endavant perquè, a més a més, es troben que hi ha un sistema molt rígid que el Govern central no ha volgut canviar, que hi ha una dificultat per obtenir crèdit, que no s'estan facilitant les coses prou, ni de lluny, per part ni del Govern central ni de Catalunya.

I per una altra banda, consellera, doncs, també diguem-ho clar: les ajudes que en principi vostè aquí ens manifesta que s'haurien de donar precisament a aquests treballadors autònoms..., parlem de xifres. És cert que se n'ha augmentat la xifra, és cert, i jo li ho he dit, i no ens passa res per reconèixer-ho; però també és cert, consellera, que precisament el seu departament és el que a l'hora de la veritat liquida pitjor aquests pressupostos. I, per tant, vol dir que tots aquells diners que el Parlament li ha posat a les seves mans perquè dugui a terme polítiques precisament de suport als autònoms, de suport als treballadors, de suport a les empreses, de formació, etcètera, a l'hora de la veritat no s'executen i, per tant, es perden perquè puguin ser dutes a terme totes aquestes accions.

Sí, consellera, no ens digui que no, el mes d'octubre només hi havia executat el 55 per cent del pressupost. I, en un any on l'índex precisament de l'augment d'atur és tan elevat, és esgarrifós veure que el Departament de Treball el mes d'octubre només pot executar el 55 per cent del seu pressupost. I això és preocupant.

O, per exemple, preocupant com tantes trucades que rebem d'autònoms que han sol·licitat una ajuda o de persones que s'han donat d'alta com a autònoms perquè han estat acomiadats de la seva feina i han cregut que era un bon sistema, una bona manera de tirar endavant, i a l'hora de la veritat han demanat una ajuda al Govern per poder tirar endavant aquest negoci seu i se'ls ha concedit, però, escolti'm, porten quasi un any i encara no han rebut els diners. I, per tant, com tiraran endavant? Sí, molt bé, l'autorització la tenen, tenen el paper, però a l'hora de la veritat no tenen els diners per tirar el negoci endavant. I et mostren la seva preocupació de dir: «Escolta'm, nosaltres hem de tirar endavant i necessitem els diners per fer front a l'activitat que nosaltres ens hem plantejat. Quan ens arribin els diners, lamentablement, segurament serà tard i haurem hagut de tancar.» I, per tant, serà un d'aquests que vostè no sap per què es donen de baixa del RETA. Doncs, es donen de baixa, en moltes ocasions, perquè les ajudes no arriben quan haurien d'arribar i, per tant, no poden assumir tot el que tenen a sobre seu.

Llei del treballador autònom: certament, un pas endavant, en el qual crec amb sinceritat que Convergència i Unió va fer un paper important. I ens ha dit que teníen el decret, doncs, al consell..., que estava en aquests moments en tràmits burocràtics, podríem dir. Escolti, consellera, fa molt de temps que el CTESC hi ha donat

el seu vistiplau, que va fer el seu dictamen; el setembre, consellera. Ens consta que altres comunitats autònomes no ho tenen, però no ens serveix. Fins ara Catalunya era, doncs, mostra que les coses funcionaven, i jo li he ensenyat, per exemple, casos concrets de com funcionen en altres comunitats autònomes que tenen iniciatives millors que les que tenim nosaltres. Pensa adoptar-les, consellera? Pensa donar ajudes a l'autònom perquè pugui pagar les quotes durant sis mesos, com els dèiem que fan altres comunitats autònomes? Pensen donar ajudes perquè puguin fer conciliació de la vida familiar i de la vida laboral que tenen els autònoms?

I, consellera, una altra cosa: aquesta foto que es faran del pacte anticrisi a dia d'avui no és res més que una demostració que el segon acord estratègic, un acord ben recent, no està funcionant com hauria de fer-ho. Si no, consellera, aquest acord anticrisi no hi seria, perquè, com vostè ha dit en moltes ocasions, el segon acord estratègic era la línia de ruta d'aquest Govern. Amb això, consellera, ens demostra que una vegada més, doncs, les coses no s'han fet prou bé des d'aquest Govern. I, és més, sí, consellera, al pressupost han incrementat els diners, però a l'hora de la veritat, consellera, no pot, no sap..., no sabem què passa, però els diners no s'utilitzen per a allò que fa tanta falta, que en aquest cas concret és perquè els autònoms puguin tirar endavant la seva activitat i puguin sortir de les seves dificultats.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. També per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable consellera senyora Mar Serna.

La consellera de Treball

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, segurament és necessari que li aclareixi conceptes. L'acord estratègic és un acord estratègic, és de futur. L'acord que signarem, si tot va bé, que signarà el president de la Generalitat dilluns amb els agents socials és un acord de mesures per impulsar, davant de la situació actual, el canvi que necessitem. Però l'acord estratègic és un acord de futur, li ho he explicat i li ho he dit. Les mesures que porta a terme..., els resultats no seran a curt termini, seran a mitjà i llarg termini; i això és treballar per al futur. Però hem de treballar amb els llums curts i els llums llargs, no podem treballar només per al present, hem de treballar i continuarem treballant per al futur, senyora diputada. I, si vostè confon l'acord estratègic amb mesures d'impuls dels punts febles que tenen en aquests moments les persones, les famílies i les nostres empreses, és que segurament no ho vol entendre.

Jo, si més no, li diria que el tema de l'execució pressupostària, cada comissió, cada pregunta, eh?..., fa unes setmanes vaig tenir l'oportunitat d'explicar i tornar a explicar el mateix en l'àmbit de l'execució pressupostària: el Departament de Treball té fons finalistes, el SOC té fons finalistes i executa..., i l'evolució de l'execució és millor que qualsevol departament. I vostè sap que els fons que vénen de la *conferencia sectorial* no arriben fins a final del primer trimestre. Si no vol escoltar, només repassi les actes de la comissió, de l'última comissió de pressupostos; és la quarta vegada que li ho dic i que li ho explico, però a vostè li agrada dir això. Canviï els arguments, senyora diputada; si més no, jo li podré donar noves raons.

Miri, vostè diu: «No s'explica què fan amb tot el tema de mesures que en altres comunitats autònomes...» Segurament no coneix el projecte Rudona, dones cotitulars d'explotacions agràries que fins ara no estaven donades d'alta a la seguretat social, i aquest govern ha fet possible que moltes dones que estaven a l'economia informal ara estiguin donades d'alta al règim especial agrari, perquè estaven treballant, eh?

I el tema d'autònoms, per què s'han donat de baixa, miri, la carrera d'assegurança és molt diferent dels autònoms que dels treballadors per compte propi. Si més no, sàpiga el que passa en els treballadors autònoms i els problemes per arribar a la jubilació. No tots els que es donen de baixa poden arribar a una jubilació, perquè la carrera d'assegurança en els treballadors autònoms ha estat més feble. I per això la voluntat d'aquest Govern i del Govern de l'Estat, eh?, de reforçar la carrera d'assegurança dels treballadors autònoms i els drets socials, incorporant-hi inclús una prestació d'atur.

Productes financers per a persones emprenedores: Avalis Emprèn, préstec Inicia, microcrèdits i finançament de circulant. Aquestes són les mesures que ha posat en marxa aquest Govern per donar suport al finançament de les empreses.

I, miri, ens preocupa..., i vostè diu: «Què faran amb els autònoms?» Doncs, espero que el dilluns ho pugui conèixer de primera mà, però, ja dic, no té res a veure el que farà el Govern de Catalunya amb el que han fet altres comunitats autònomes. Aquí es parla d'un ajut temporal extraordinari, de sis mesos; aquí es parla de formació específica; aquí es parla d'orientació i itineraris d'inserció específics; aquí es parla d'autònoms que tinguin almenys tres anys de cotització –en altres comunitats autònomes els requisits eren superiors–; aquí es parla d'ampliar la protecció a tots aquells treballadors i treballadores autònoms que estan inscrits en les nostres oficines d'ocupació, que estan passant una situació difícil, però no aquells, eh?, que estan en l'economia submergida.

Perquè vostè sap millor que jo que, fruit d'aquesta situació econòmica, molts autònoms, no sé si voluntàriament o no voluntàriament, han hagut de donar-se de baixa de la seguretat social. I aquest Govern, quan tingui les competències de la inspecció de treball, serà una de les seves prioritats: lluitar contra l'economia submergida, i aquest nombre important de persones autònomes dependents que s'han vist obligades a donar-se de baixa de la seguretat social..., però moltes vegades hi ha una obligació, perquè hi ha hagut problemes, sobretot els treballadors dependents. I nosaltres hem lluitat, però lluitarem amb més instruments i amb més força gràcies al nostre Estatut, a l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que ens donarà a partir del primer de març..., lluitar contra l'economia submergida.

Aquest Govern creu en l'autoempresa, creu en l'emprenedoria, creu i explica i dóna suport, i dóna suport de veritat, als treballadors i treballadores autònoms del nostre país. A 35.000 persones els hem donat suport, i espero i confio que l'any vinent, gràcies a aquests pressupostos que vostès no han votat, podrem donar resultats, podrem donar protecció a tota aquesta gent que s'ha quedat fora del sistema per causa de la situació econòmica. Fets i no paraules, i continuarem fent per als treballadors autònoms i per a totes aquestes persones i famílies que necessiten el suport d'aquest Govern.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera.

Interpel·lació
al Govern sobre la promoció del voluntariat (tram. 300-00252/08)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, el divuitè, que és la interpel·lació al Govern sobre la promoció del voluntariat. Aquesta interpel·lació ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i, per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i Gonzàlez

Moltes gràcies, president. Honorables consellers, senyores diputades, senyors diputats, des de Convergència i Unió presentem aquesta interpel·lació sobre quina és la situació de la promoció del voluntariat a Catalunya, perquè és un tema que sempre ens ha preocupat. També és cert que és un tema que no hem volgut portar-lo molt al Parlament, perquè creiem que hi ha d'haver un ampli consens i és també el que esperem que en el futur es produeixi.

Creiem que el voluntariat, que és un fenomen social que relliga la societat, les seves inquietuds, els seus valors, les seves conviccions de persones concretes, ha de ser un element que des del Govern s'hi doni suport però amb plena llibertat. Perquè el voluntariat expressa el tremp, el grau de dinamisme d'un poble, la implicació de la gent en projectes col·lectius, el fet de sentir-se part d'una comunitat i de comprometre's amb ella. També és una manera de construir país, de fer nació. Precisament, creiem que entre Administració i associacionisme i voluntariat hi ha d'haver un procés de diàleg constant. Fruit d'aquest diàleg, l'any 1991, per llei del Parlament, per unanimitat es va crear l'Institut Català del Voluntariat, i també hi va haver, doncs, aquesta llei del voluntariat pròpiament, perquè ja definia molt clarament què era un voluntari, què era una entitat de voluntariat. I es va fer amb el consens dels sectors i es va fer, també, amb el consens de totes les forces polítiques d'aquest Parlament.

Fruit del treball d'aquest institut, l'any 96 s'aprova la Carta del voluntariat de Catalunya en un dels congressos que se celebren. Aquesta carta, cal dir-ho, que va ser adoptada per unanimitat d'aquest Parlament, amb una resolució, la 98/V, de 29 de maig de 1996. I que jo sàpiga, no hi ha cap carta de voluntariat nova, ni cap nou congrés del voluntariat que hagi modificat això. I aquesta carta del voluntariat, concretament, defineix el voluntariat com una manifestació solidària que es canalitza per mitjà d'entitats sense afany de lucre.

A Catalunya el model del voluntariat és el model de l'associacionisme i el voluntariat, són dues coses indissociables: voluntariat i associacionisme. I això s'ha construït des de la gent. També, si mirem els congressos que s'han celebrat sobre el voluntariat, els dos manifestos que hi ha, en un d'ells, del primer congrés, diu: «El paper de les administracions, quant a la promoció del voluntariat i l'associacionisme, ha de fonamentar-se en el respecte escrupolós de la voluntat i la independència de les organitzacions de voluntaris i dels mateixos voluntaris com a garantia d'expressió plural de les persones i de la seva llibertat d'associació. Aquests principis de llibertat i autonomia del voluntariat han de ser respectat i potenciats.»

Igualment, el manifest del segon congrés, en un apartat concret, diu: «A Catalunya el voluntariat prové d'una llarga tradició associativa i s'ha desenvolupat donant lloc a un model propi i arrelat que pren força a partir de la importància que el poble català atribueix a una societat civil vigorosa.» Carta del voluntariat, manifestos que estan plenament vigents, no n'hi ha hagut cap de nou que ho modifiqui. L'any 2004, el primer tripartit deroga la Llei del voluntariat, i així des de fa sis anys, pràcticament, Catalunya no té cap legislació sobre voluntariat, pràcticament es guia per aquesta Carta del voluntariat que va ser aprovada per aquest Parlament, que aquesta sí que està vigent.

Aquest primer tripartit va significar una greu aturada i un retrocés a les polítiques de promoció del civisme i el voluntariat i l'associacionisme arreu del país. Aquesta legislatura, la que ens trobem ara, s'inicia amb un fet insòlit, que els temes de voluntariat passin al Departament de Governació, amb una clara utilització partidista que cada dia va prenent més força i es veu més clara. No s'entén que qui porta les administracions públiques, porti també el que són les ONG, les no governamentals i l'expressió lliure de les persones a participar en el món associatiu.

Deroguen l'Incavol, i en canvi creen després una secretaria d'acció ciutadana amb dues direccions generals, amb un gabinet com si fos una conselleria, pràcticament, i el que es nota és que, en lloc de fer créixer la societat amb un tema com aquest –i es nota que és la conselleria de les administracions públiques–, es fa créixer l'Administració amb més costos d'administració, més càrrecs de confiança i, això sí, menys promoció.

Per tant, no entenem què hi fa la promoció del voluntariat en el seu departament, conseller, sincerament. Denota una voluntat de control polític, de dirigisme, de treure'n rèdits electorals. Jo només recordaria en quin moment i qui promou aquest canvi de conselleria, que no ho entenien ni els mateixos consellers o conselleres d'Esquerra Republicana.

Què han creat en aquests sis anys o innovat en aquests sis any de tripartit en el tema del voluntariat? Ben poca

cosa. I celebro que hagin innovat poc, bàsicament han anat desconstruint i destruint algunes coses, i en altres seguint. Celebro almenys el que han anat seguint. Per fi, en aquesta legislatura despleguen el Pla d'associacionisme i voluntariat de Catalunya, i quan el tenen en marxa, els que participen en aquest consell tenen una sorpresa: el departament es treu del barret, com per art de màgia, un avantprojecte de llei d'acció voluntària. Un avantprojecte que neix sense participació i sense coneixement del Consell Rector del Pla Nacional d'Associacionisme i Voluntariat, sense coneixement de les federacions, ni de la Taula del tercer sector, ni tan sols experts. I, en primer lloc, els diuen: «En un mes, ens poden dir les aportacions.» I ara ja van rectificant, perquè, cal dir-ho, ni un dels directors generals que en aquest moment porta tot l'àmbit aquest, en coneixia pròpiament el text, o així ho manifesta obertament.

Aquesta llei l'ha fet un exalt càrrec del Departament de Governació, que se'l canvia de lloc i se li diu: «Vostè dirigirà el Pla de creació de l'Agència del Voluntariat.» I des d'aquell despatx surt aquest avantprojecte que, entre altres coses, diu en el preàmbul: «Ens trobem que hi ha un buit legal, sis anys sense llei!» Gràcies al tripartit, perquè el normal seria dir: «Hem de modificar la legislació, doncs, però mentre que es mantingui el que hi havia, no?» Vostès deroguen una llei, però no hi posen res a canvi. Aquest avantprojecte parla d'una visió assistencialista del voluntariat, la deu tenir el Govern, però dir que el voluntariat a Catalunya és assistencialista crec que és un qualificatiu que no es mereixen les persones que fan voluntariat, que fan una gran feina de qualitat.

Després, en diferents articles es defineix l'acció voluntària, també com la que realitzen les administracions públiques, i, per tant, les administracions podran tenir els seus voluntaris i voluntàries. Això és sorprenent! Això és sorprenent que ara les administracions tindran voluntariat, i en el mateix concepte de persona voluntària, doncs, queda oberta la porta a participar en administracions públiques, que això va contrari a la Carta del voluntariat de Catalunya i als manifestos dels congressos que hi ha hagut. I, per tant, no estem gens d'acord, que ara les administracions siguin entitats de voluntariat o d'acció voluntària, com defineix aquest avantprojecte de llei.

Ho vesteixen tot amb l'interès general. Doncs, escolti, l'interès general de Catalunya el que vol és que associacionisme i voluntariat vagin junts, i les administracions són una altra cosa. L'Administració ha de tenir personal laboral, ha de tenir funcionaris i funcionàries, però en cap cas ha de tenir voluntaris i voluntàries, i, si ha de fer un projecte de voluntariat, es fa conveniat, concertat amb el tercer sector, creiem que aquesta és la fórmula.

Aquest avantprojecte de llei també parla d'un pla català de l'acció voluntària. S'ha perdut el Pla nacional de l'associacionisme i el voluntariat. Quina casualitat! *(Veus de fons.)* Sí, en l'avantprojecte sí, conseller. Es perd el nacional i es perd l'associacionisme. Quina casualitat!

Després parla de la creació d'una agència catalana del voluntariat. Una agència que és administració total, perquè no hi ha cap càrrec dintre del Consell de Direcció d'aquesta agència, que formi part del tercer sector, de les associacions de voluntariat. Per això els creen un consell català de l'acció voluntària, que, a més a més, no es defineix en cap lloc de l'avantprojecte qui en formarà part. I, a més a més, si abans hi havia un gerent de l'Institut Català del Voluntariat que era proposat pel Consell Rector en què hi participaven les entitats, per cert, en el Consell Rector de l'Incavol, resulta que ara passem a un director, si em permet l'expressió, «florero», que el tindran allà perquè quedi bé, però poca feina amb les funcions que li posen, i un gerent: dos alts càrrecs. Com dic, cada vegada més càrrecs i menys participació.

I un altre aspecte: creen una escola de formació d'acció voluntària. Escolti, que Càritas no té escola? Que la Federació Catalana de Voluntariat Social no té escola? Que la Pere Tarrés no té escola? Que la Fundació Catalana de l'Esplai no té escola? Ara vostès volen crear un escola i fer la competència al món associatiu? No té altra feina, vostè, conseller que fer escoles de voluntariat? *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Vostè doni-hi suport. Abans hi havia, i ara també, encara està vigent –i acabo senyor president– un pla de formació del voluntariat de Catalunya que reconeixia cursos i reconeixia escoles per garantir qualitat, però se li donava tot el protagonisme a la societat civil.

I sàpiga, senyor conseller, i que ho sàpiga el Govern tripartit, que Convergència i Unió en cap cas participarà en cap avantprojecte de llei ni en cap projecte de llei que vulgui coartar la llibertat del compromís de les persones de treballar per al seu país, ni anar contra les associacions. Que l'Administració faci d'Administració i deixem fer a la societat civil que segueixi, també, construint Catalunya. Des de l'Administració es construeix Catalunya, però des de la societat civil també es fa una Catalunya de la llibertat, del compromís i de la solidaritat.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre a la interpel·lació, i en nom del Govern, té la paraula el conseller de Governació i Administracions Públiques, l'honorable senyor Jordi Ausàs.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Jordi Ausàs i Coll)

Moltes gràcies. Senyores i senyors diputats, senyor president, he escoltat atentament, com no pot ser d'altra manera, la intervenció del diputat senyor Cleries, i de les seves expressions i afirmacions crec que es desprèn, doncs, una voluntat de crear una situació de conflicte quan aquesta situació de conflicte no es produeix de cap de les maneres.

Per tant, està parlant d'un avantprojecte, diria un avantprojecte que són unes bases, com vostè sap, perquè així ho he expressat en el món de l'associacionisme i el voluntariat cada vegada que he tingut l'ocasió, la darrera, precisament, va ser la setmana passada amb motiu del

Dia Internacional del Voluntariat, estem parlant d'un document, podríem parlar d'un esborrany, oi? Perquè, tingui la seguretat, senyor Cleries, que de totes totes avançarem cap a un marc de bracet –de bracet, de bracet–, amb la plena complicitat, amb el ple acompanyament de la societat civil, per tant, de les entitats que treballen en el camp del voluntariat.

A mi m'agrada dir moltes vegades que el Departament de Governació és el departament..., que és veritat, diu: «Què hi fa el voluntariat al Departament de Governació?» Doncs, que fa funcionar el país donant suport, efectivament, al món local, donant suport a l'Administració pública, fent funcionar el país impulsant les tecnologies de la informació, la societat de la informació, les telecomunicacions, i també impulsant els valors del civisme, del voluntariat, de les entitats, de les associacions, de la gent gran. Aquesta marca de país.

De cap de les maneres –de cap de les maneres– el que vol i el que pretén el Departament de Governació és tapar, en absolut, ni suplantar la feina que fa la societat civil en el camp del voluntariat i l'associacionisme. Estem parlant de més de 670.000 persones voluntàries. Aviat està dit! Això és una marca de país: 670.000 persones voluntàries. Per tant, això no és d'ara, ni és de fa cinc anys, ni des de fa deu anys. És una marca de país. Per tant, aquesta marca de país, 670.000 persones voluntàries, de les 40.000 entitats i associacions que existeixen, n'hi ha 7.800 actives que, a més a més, es dediquen al voluntariat.

Del conjunt de les entitats i associacions que hi ha a Catalunya, n'hi ha 40.000 registrades, doncs, d'aquestes 40.000, n'hi ha 7.800 que es dediquen, actives, al voluntariat: voluntariat social, voluntariat cultural, voluntariat lingüístic, voluntariat esportiu. Per tant, estem parlant d'una marca de país, estem parlant d'aquest morter que relliga, que cohesiona, que vertebra –m'ho ha dit moltes vegades i jo trobo que és una expressió que s'escau molt, eh?–, aquest morter que relliga, que cohesiona, que vertebra el nostre país.

Vostè, senyor Cleries, ens ha presentat avui una interpel·lació per parlar de la promoció del voluntariat i jo li vull dir que la promoció del voluntariat és una constant en l'acció de govern del Departament de Governació i Administracions Públiques i crec que aquesta cambra, en diverses ocasions, ja ha estat testimoni d'aquest capteniment.

No en va ara fa un any vaig comparèixer precisament –vostè ho sap molt bé– en la Comissió de Benestar i Immigració per expressar-vos el que està constituint la base d'aquest compromís, el Pla nacional d'associacionisme i voluntariat i la seva concreció través d'un pla d'execució, no d'una declaració d'intencions, no d'una missa de dotze, si em permet l'expressió, sinó d'un pla d'execució que comporta al costat una detallada actuació amb una consignació pressupostària corresponent a més a més per anualitats.

Aquest està sent, doncs, tal com estava previst, el full de ruta en el suport a la promoció del voluntariat del nostre país. El pla d'execució, com vostè sap, senyor Cleries, com saben les diputades i els diputats, consta ni més ni menys que de 226 actuacions i ha suposat uns recursos econòmics de gairebé 48 milions d'euros durant aquest any, durant l'any que ara acaba, durant l'any 2009. Uns recursos que està previst que arribin a 140 milions d'euros fins a l'any 2011, data de la seva finalització. Per tant, no parlem, com vostè sap, a més a més, d'una declaració d'intencions, sinó d'una planificació, una programació molt concreta, molt determinada, que a més a més no fem sols, per descomptat –perquè en matèria de voluntariat i associacionisme no tindria cap sentit, seria una greu equivocació– ho fem acompanyats, lògicament, del conjunt de les entitats i les associacions que treballen en el camp del voluntariat al nostre país i ho fem acompanyats dels grups parlamentaris, perquè vostè sap perfectament que aquest Pla d'execució es va fer arribar als diferents grups parlamentaris, els grups parlamentaris hi van fer unes aportacions, com es comenta al Pla d'execució, i fins i tot vam poder marcar les prioritats d'actuacions amb les consignacions pressupostàries corresponents.

Per tant, com no pot ser d'altra manera, així ho entenc jo, ha de ser compartit i ha de ser amb l'acompanyament de tothom. I aquest pla va ser aprovat, a més a més, per acord de govern el 12 de maig i s'està desplegant, vostè ho sap, se n'està fent el seguiment a través d'una comissió interdepartamental creada expressament. I de fet, l'avaluació del Pla d'execució d'aquest Pla nacional d'associacionisme i voluntariat ja va començar, com vostè sap, el passat mes d'octubre i es preveu a més obtenir-ne els resultats a principis de l'any vinent.

En la mateixa direcció, les comissions executives de la comissió rectora del pla nacional i del Consell del Voluntariat estan sent part activa de tot aquest procés i s'ha reunit ja en tres ocasions, com vostè sap molt bé.

Voldria recordar que aquest és el primer Pla nacional d'associacionisme i voluntariat, és el primer pla nacional d'aquestes característiques al nostre país. És a dir, que per primera vegada disposem d'una planificació interanual i integradora del conjunt de les accions del Govern que dóna resposta a les necessitats de les persones i a les necessitats de les entitats voluntàries de Catalunya. I com ja m'hi he referit en alguna altra ocasió, aquest Pla té una component essencial, la qual cosa el fa especialment valuós: és del pla de la participació i del consens i això, senyor Cleries, no m'ho podrà negar perquè és una obvietat, vostè n'és part també d'aquest consens i tots els grups parlamentaris part d'aquest consens i d'aquesta participació. No és només el pla de l'Administració, com vostè diu.

Fins i tot m'ha semblat notar un to, un cert to pejoratiu, en certa manera, de l'Administració. És importantíssima, l'Administració, oi? Però no és només el pla de l'Administració, no és només el pla dels tècnics, no és només el pla del món científic, està exigit, està pensat, està elaborat pel sector associatiu del nostre país, està pensat i està elaborat, aquest Pla nacional d'associacionisme i voluntariat, està pensat per al món associatiu i de voluntariat de Catalunya, per als qui conviuen, per als qui treballen per a aquestes 670.000 persones voluntàries que dediquen de manera altruista una part del seu temps sense esperar res a canvi, perdó, sense esperar res

material a canvi, perquè és ben cert que qui rep més és aquell qui més dóna.

I ja li avanço, senyor Cleries, que aquesta pràctica, aquesta voluntat és la que continuarem impulsant, és la que durem a terme en totes les mesures relacionades amb aquesta matèria per part del Departament de Governació i evidentment incloc la creació de la futura agència i el marc normatiu que l'acompanya, com no pot ser d'una altra manera. I ho farà l'Administració? No, partirem d'un document que vostè coneix i, per tant, ho farem acompanyats escrupolosament de la societat civil, de les entitats i de les associacions que treballen en el camp del voluntariat.

No em detindré a avaluar els antecedents del pla, vostè parlava de l'Incavol, perquè això ja es coneix en aquesta cambra, sinó que miraré d'exposar-vos el nivell d'execució d'algunes de les mesures més significatives dels tres grans àmbits d'actuació que es van identificar: les persones, les entitats i la societat, focalitzades a més a més amb motiu de fet de la seva interpel·lació, així és el títol, que és «la promoció del voluntariat». Per tant, parlem de formació de voluntaris, per tant la formació de voluntaris és importantíssima i evidentment que les entitats del nostre país formen els voluntaris, la Pere Tarrés, el voluntariat social, etcètera, evidentment, per descomptat, i de manera a més a més molt rigorosa i molt encertada.

Per tant, la formació dels voluntaris continua sent una línia de treball per a nosaltres prioritària, tant des del punt de vista de despesa econòmica com des del punt de vista de la millora de les accions formatives: escola d'estiu, Pla de formació del voluntariat de Catalunya, pla de formació –sembla que aquí no hi hagi pla de formació–, que es desprèn de les seves afirmacions, però també altres mesures de formació a mida, amb un important component de coordinació entre els diferents departaments.

Per tant, doncs, senyor Cleries, senyores i senyors diputats, en el torn de rèplica ben segur que podrem aprofundir en algunes de les qüestions que vostè ha plantejat.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per exercir el torn de rèplica, té la paraula el diputat, senyor Cleries.

El Sr. Cleries i Gonzàlez

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, jo no he dubtat del Pla de formació del voluntariat o del Pla nacional d'associacionisme i voluntariat, perquè entre altres coses ho va crear un anterior govern al tripartit i, per tant, ho coneixem prou bé. Vostè parla de marca de país, exacte, una marca malgrat vostès, perquè l'avantprojecte de llei que presenten no respecta res de tot això que diu, i vostè parla que és un esborrany. Home, és un esborrany que Déu n'hi do, no? Si és un esborrany, vostès hi han fet un fulletó amb la seva fotografia com és habitual, que fins i tot també la posen als boixets, la seva fotografia, doncs, escolti, i en aquest fulletó ja ho dóna tot bastant per fet. Per ser un esborrany, doncs, no se'ls gasti tant a fer tríptics encara, si és un esborrany.

Per tant, i després, per exemple, el director del programa envia correus a les entitats i diu la seva font d'inspiració, que no són les entitats catalanes. Diu, en la seva elaboració s'han tingut en compte pel seu contingut i redacció una sèrie d'estudis comparatius sobre legislació vigent en aquest àmbit a les diferents *comunidades autónomas del Estado español*. I és que Catalunya és diferent en això, tenim un model propi, conseller, no sé si ho saben, però tenim un model propi. I també li diré que en l'Estatut en cap cas el voluntariat va de bracet de les administracions públiques. En tot cas, va de bracet dels serveis socials, de la cultura, dels diferents àmbits d'actuació. I per tant li demanem que no colonialitzi el voluntariat, no colonialitzin el voluntariat.

Ja que vostè es mostra tan en aquesta voluntat de diàleg, que jo li agraeixo, jo estic segur que les entitats que ahir estaven reunides, que la setmana que ve es troben, totes les federacions, de l'alegria que els ha donat aquest text, perquè els dic que vostè sí que ha aconseguit una cosa, que és la unanimitat del sector que no els agrada aquest avantprojecte. Ha trobat la unanimitat de tot el sector del voluntariat que no els agrada aquest text. I per tant, doncs, el que han de fer és retirar-lo. Per tant, les entitats li agrairan que ara quan pugi aquí vostè digui: no hi haurà escola de la Generalitat de Catalunya amb més càrrecs i més funcionaris, que jo defenso, conseller, a l'Administració hi he treballat molts anys com a funcionari i també com a director general i per tant me l'estimo molt, l'Administració, i és importantíssima, però cadascú ha de fer el que ha de fer. Doncs, jo li demano aquí que ens digui, a part d'explicar-nos el Pla nacional, que digui no hi haurà escola de la Generalitat, la Generalitat promourà les escoles que existeixen; no hi haurà voluntaris de la Generalitat, la Generalitat donarà suport al voluntariat i a l'associacionisme, que és indissociable. Per tant, li demanem això, que no faci una colonització de tot el sector del voluntariat.

A vostè li agrada parlar del morter, ja ho sé, oh, m'encanta, el morter, però el morter tant serveix per relligar com per matxucar, per tant, té dos finalitats, el morter. I per tant, si és per relligar, endavant, però si és per matxucar, compte. Per tant, doncs, fem-ho bé, conseller, jo crec que ens posarem d'acord i ens agradaria que vostè pugés aquí dalt i digués això: ens trobarem, ens trobarem amb el sector i tot això ha estat un error, perquè la persona que ha redactat això ho ha fet en un despatx tancat ella sola. Vostè diu, escolti, no anem sols, anem del bracet. L'avantprojecte l'han fet vostès sols, no han tingut per a res en compte el tercer sector ni les entitats de voluntariat.

Avui ens passa que de ser pioners estem passant a ser els últims de la fila. I vostè diu: no, si no hi ha res fet. Hi ha el tríptic, hi ha altre material. Escolti, sí, conseller, hi ha el tríptic. Home, vostè té molta afició... Miri, fins i tot, ja dic, quan dóna boixet, miri, conseller, vostè, per donar un boixet hi posa la seva foto, que és més gran que el boixet. Per tant, home, sí, home, noto tot una tirada cap a la publicitat que és excessiva. Però, tot és tan provisional que a l'Administració, a l'Administració te-

nim una cosa que és que quan s'ha creat un organisme, es crea l'adreça. Doncs, ja hi ha una adreça electrònica de la Generalitat de Catalunya que es diu Agència del Voluntariat. Ja s'hi pot escriure i encara no existeix. Home, fem les coses bé, amb més rigor. Això demostra la falta de rigor, conseller, en tot.

Nosaltres li demanem que es comprometi avui aquí amb aquests canvis, amb aquesta llei. Jo crec que donarà una tranquil·litat al sector i també donarà una tranquil·litat als diputats i diputades que creiem que són la majoria amb el voluntariat de Catalunya i l'associacionisme. Catalunya no necessita ni vol un govern intervencionista en el sector associatiu, volem una administració forta, catalana, eficaç i eficient, però després volem unes associacions que, en plena llibertat, puguin comprometre's pel país, com sempre han fet. I per tant, no espatllin ni trenquin el que milers d'homes i dones, si em permet, han i hem construït des de la solidaritat i la llibertat.

Com li he dit, vostè ha aconseguit la unanimitat del sector en el fet que aquest avantprojecte no els agrada. I vostè ho sap, perquè el mateix dia del Dia Internacional del Voluntariat li ho van dir. I a la mateixa reunió del Consell Rector del Pla nacional d'associacionisme i voluntariat li ho van dir. Doncs, comprometi's avui aquí, en seu parlamentària, que farem una llei de voluntariat que respecti les associacions, que respecti els voluntaris i voluntàries, la seva llibertat de compromís, de treball per al país i que l'Administració farà d'Administració. I si a més es compromet que aquesta serà eficaç i eficient, molt millor, perquè també ho compartirem. Sobretot, llibertat en el món de l'associacionisme i voluntariat, pluralitat, que això dóna cohesió social i això enforteix el nostre país.

Vostè ha parlat de marca de país...

El vicepresident segon

Il·lustre diputat.

El Sr. Cleries i Gonzàlez

...no espatllem aquesta marca, senyor conseller.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per exercir també el torn de rèplica, i en nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller, senyor Jordi Ausàs.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats. Senyor diputat, Josep Lluís Cleries. I és clar que sí, ho dic aquí, en seu parlamentària, en el Ple del Parlament de Catalunya, com ho he dit sempre que he tingut ocasió: em comprometo, per descomptat, a impulsar un marc legal, un marc jurídic, que tingui en compte..., no que tingui en compte, sinó que elaborat conjuntament, participant conjuntament amb el sector, amb les entitats, amb les associacions que treballen en el camp del voluntariat al nostre país; per tant, que doni resposta a les inquietuds, a les necessitats que el món associatiu del nostre país té. Així de clar, ras i curt, i no pot ser de cap altra manera, no pot ser de cap altra manera, perquè, a més a més, diu, vostè ha publicat un díptic i està penjat al web. Evidentment, escolti, és que hem de partir d'algun text, oi?, d'algun text per capgirar-lo si convé, per participar-lo, per començar a treballar.

Un marc jurídic, d'altra banda, que no sorgeix de nou; la mateixa Llei de l'Incavol, doncs, ja ho apuntava, no?, la conveniència, la necessitat d'impulsar, doncs, un marc jurídic d'aquestes característiques, no? Literalment diu: «El foment del voluntariat ha de comptar amb un marc jurídic favorable, el qual ha de ser especialment promogut.» Això ho diu la Llei 25/1991, per la qual es va aprovar l'Incavol. Però evidentment que no ha de ser la llei ni del Govern ni de l'Administració; ha de ser del conjunt del país. I aquí on precisament..., i així serà, i així serà, perquè vull insistir que..., en fi, estem parlant d'un document que és un punt de partida. Ho dic ben clar: és un punt de partida, per començar a parlar, oi? Amb tothom, absolutament amb tothom. A més a més, l'objectiu que tenim traçat en aquest àmbit, en aquesta matèria, és que els continguts estiguin, tant com sigui possible, contrastats, consensuats amb el conjunt del sector, amb les entitats del voluntariat a Catalunya.

I sobre els continguts concrets d'aquest text, crec que seria molt prematur, a hores d'ara, entrar en una valoració parlamentària, perquè ja li avanço, ja li estic dient que ho farem conjuntament amb el sector. Per tant, abans no estigui degudament concretat el text que el Govern decidirà dur en aquesta cambra, i tal vegada, doncs, sigui aprovat pel consell executiu, serà en aquell moment que podrem explicar. Però això no serà sense haver-ho treballat prèviament intensament amb el sector.

Darrere de cada proposta de regulació hi ha, evidentment, una justificació, és clar que sí. I la voluntat fonamental és la d'establir un nou instrument normatiu que fomenti, que impulsi, com vostè deia en el text de la seva interpel·lació, «que fomenti el voluntariat, que fomenti la solidaritat, el desenvolupament de la participació ciutadana, i que faciliti la vitalitat social del voluntariat».

En qualsevol cas, jo sí que li puc traslladar, senyor Cleries, alguns dels pilars argumentals que es tracten en aquesta proposta de normativa, i que han estat objecte d'atenció: «Ajustar un concepte de voluntariat a l'evolució experimentada i a les constatacions del pla nacional.» El que ja ens diu el pla nacional, que és el full de ruta compartit absolutament per tothom. «Definir de manera clara la frontera de delimitació entre l'àmbit laboral i el voluntariat.» I penso que hi podem estar ben d'acord, i per tant hi ha un camí a recórrer aquí, «excloent del concepte d'aquest darrer qualsevol tipus de treball remunerat», perquè estem parlant de voluntariat; també és una línia definitòria. «Elaborar l'estatut del voluntariat, tal com recull el pla nacional. Donar visualització normativa a la coordinació entre els departaments», la coordinació interdepartamental del Govern català. «Actualitzar els recursos i serveis cap a les entitats del voluntariat», ja que existeixen, com per exemple el pla d'informació, els serveis d'assessora-

ment gratuïts: jurídic, informàtic, econòmic, de formació, de projectes, així com també la formació permanent. «Incentivar l'acció voluntària i la seva divulgació i desenvolupament.»

Però en tot cas, hi insisteixo, que tots aquests extrems, tots, no són limitats, ni la seva concreció, definitiva. Precisament, el passat dimecres dia 9, com vostè sap el dia internacional de l'associacionisme i voluntariat –del voluntariat, vaja–, vaig tenir ocasió d'expressar-me en aquests mateixos termes. Així ho farem, com no pot ser d'altra manera, acompanyats del sector, i a més a més acompanyats de tots els grups parlamentaris, com també de la seva persona i de les seves aportacions.

Per tant, estem oberts a la col·laboració, i per tant, doncs, entenc que qualsevol moció que es pugui substanciar com a moció subsegüent a aquesta interpel·lació també comptarà amb el nostre suport, si va en el termes que hem dit.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, honorable conseller.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'aplicació de la directiva relativa a la liberalització de la prestació de serveis (tram. 302-00205/08)

El vint-i-unè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'aplicació de la directiva relativa a la liberalització de la prestació de serveis. L'ha presentada el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Pellicer.

El Sr. Pellicer i Punyed

Gràcies, senyor president. Senyors del tripartit, ahir van salvar *in extremis* el tripartit, amb la Llei d'associacions, a costa dels ciutadans, i avui intentaran salvar una altra vegada..., a costa del comerç, el tripartit. Perquè això és irresponsabilitat. El que han fet vostès amb tot aquest procés a tres anys és d'una clara irresponsabilitat i d'una descomunal mesura irresponsable.

Escolti'm, el recorregut és clar. Vostès han presentat un munt de projectes, esborranys, amb texts articulats de la nova llei de mesures comercials, que han estat rebutjades una i altra vegada pel consell tècnic, és a dir, pels departaments en definitiva del Partit Socialista.

La Taula del Comerç, en diverses ocasions, en dues en concret, s'ha posicionat en uns temes molt clars que al seu entendre havien de tenir el contingut de la transposició, i vostès mirant cap a un altre costat.

La interpel·lació que acabem d'anunciar des d'aquesta mateixa tribuna..., la situació a què havien arribat els senyors d'Esquerra Republicana sota la bota del PSC: bloqueig constant del PSC a les propostes d'Esquerra. I aquesta moció que avui presentem va ser formulada amb la ja pessimista previsió que acabés passant el que ha passat: que vostès, senyors d'Esquerra Republicana, han llençat la tovallola, i que han fet causa comuna amb el tripartit carregant-se el model català de comerç.

Vàrem presentar una esmena d'addició a la Llei de mesures fiscals i financeres des de Convergència i Unió que vostès van votar en contra, quan vostès, senyors d'Esquerra Republicana, eren els mateixos que demanaven amb la seva moció –que avui han retirat– que es tractés el tema en la Llei de mesures fiscals i financeres.

I ara ens anuncien un decret llei; vet aquí. És a dir, un decret llei que té caràcter d'urgència i excepcional, que en aquest cas és per dictar normes amb rang de llei per raons d'urgència i necessitat. Escolti'm, urgència i necessitat, perquè vostès han dormit a la palla. Durant tres anys no han fet els deures i no han fet absolutament res. Aquí ve la urgència i la necessitat. I al final vostè, el senyor Huguet, especialment, ha llençat la tovallola i ha cedit al PSC tot allò que calia; tot allò que calia, i que volien. És a dir, la liberalització del comerç. Vostès, tenint la Taula del Comerç al costat, tenint Convergència i Unió al seu costat, han preferit aguantar la cadira, mantenir-se –com deia ahir un diputat d'aquesta casa, també, el senyor Sancho– al cotxe oficial. Llençar la tovallola, i anuncien un decret. Passaran vostès a la història, senyors d'Esquerra Republicana, com els únics que, amb lleis d'equipaments comercials, els únics que no han sabut arribar a un consens quan el tenien a les mans. Els únics. I pensin que els hem ofert, des de Convergència i Unió, suport en aquest tema; però han preferit que no, han preferit carregar-se el model català de comerç per aguantar la cadira i aguantar el cotxe oficial. Deixi-m'ho dir molt clar: via excepcional, res. Tenien vostès possibilitat de consens. On és el consens que vostès oferien al començament? On és? Només han estat capaços de fer un tripijoc d'última hora, un mal tripijoc, que han estat les concessions, les cessions al Partit Socialista.

Per tant, doncs, vostès, quan vagin a veure el comerç no sé què els explicaran; però nosaltres sí que sabem què els explicarem: que hi havia la possibilitat de tenir una majoria amb el tema de les mesures fiscals i financeres a la llei d'acompanyament, i que vostès no han fet el suport que calia. Els ho explicarem, perquè el sector coneix els esborranys, el sector coneix... No, no em miri cap a un altre costat, miri'm a mi perquè li estic explicant això. El sector coneix el fet que la proposta de Convergència i Unió, i evidentment, també, el decret llei, i podran comparar. I d'aquesta comparació, amb aquesta comparació, senyors del tripartit, veuran que no anem alhora.

Per tant, la moció que presentem avui és l'última oportunitat per anar bé, per defensar i per mantenir el model de comerç. I per tant, està molt clar el que vostès haurien de fer, i això vol dir votar a favor d'aquesta moció, que ve a dir el següent, ve a dir: «Adaptar urgentment la Llei d'equipaments comercials als principis bàsics proposats per la Taula del Comerç, i, en segon lloc, l'aprovació immediata d'una moratòria en l'atorgament de llicències, tal com la Taula del Comerç també està d'acord, abans no s'apliqui, no es transposi, la directiva de serveis.

Senyors d'Esquerra Republicana, vostès van ser els que van donar suport a aquest tripartit, vostès han estat els que han donat suport..., perdó, van votar en contra de l'esmena de Convergència i Unió a la Llei de mesures fiscals i financeres, i ara tenen l'ocasió de votar per una nova Llei de comerç i per un nou PTSEC. Si vostès hi voten a favor, crec que faran un favor al país, als botiguers i als comerciants i al model de comerç català. Si hi voten en contra, una vegada més, seran uns irresponsables com ho han demostrat ser fins aleshores.

Per tant, doncs –acabo aquí, senyor president–, dir que nosaltres, des de Convergència i Unió, serem la garantia d'aquest comerç; ho serem, i vostès ho saben. Ho serem perquè el model català de comerç el mantindrem, perquè és l'equilibri i no la disbauxa a què vostès l'aboquen, i per tant, els demanem que amb aquesta última oportunitat donin suport en aquesta moció que avui Convergència i Unió els proposa amb l'acceptació de les esmenes del Partit Popular, que ajuden i contribueixen a enriquir aquest text.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per presentar les esmenes en nom del Grup Popular té la paraula el senyor Rafel Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, se presenta una moció del Grup de Convergència i Unió després de la interpel·lació que va tenir amb el senyor conseller, senyor Huguet. I ho feia, aquesta interpel·lació, anava marcada pel que fa la referència a l'aplicació de la directiva relativa a la liberalització de la prestació de serveis de la Unió Europea, vol dir la Llei 18/2005, d'equipaments comercials.

Dit això, vull fer simplement... Perdó, m'he equivocat; de la directiva comunitària 2006/123. Vull dir això perquè, des de que surt aquesta directiva l'any 2006 hi ha hagut un temps perquè s'adapti a tots els estats membres de la Unió Europea, que és el que ha fet el Congrés dels Diputats, com era lògic. I el Congrés dels Diputats què ha fet? El Congrés dels Diputats ha donat a les comunitats autònomes que tenen competència en comerç que aquestes competències les pugui portar i adaptar aquesta directiva al que és ara, concretament, la Llei d'equipaments comercials.

I la veritat és que ens sorprèn moltíssim que una llei com la Llei –que ara ho dic bé– d'equipaments comercials, 18/2005, de Catalunya, que va ser aprovada per unanimitat i amb un gran consens, que aquesta llei, amb data d'avui, encara no hagi tingut l'adaptació d'aquesta directiva europea; directiva europea que manava que en un termini del dia 28 de desembre estigués en marxa. I ara ens trobem amb un problema greu, i el problema que ens trobem és un problema que hi haurà un buit legal total i absolut a l'hora d'aplicar esta llei a partir de l'1 de gener.

Li van voler..., i li vam preguntar en la interpel·lació al senyor Huguet que quina opinió tenia referent a això, i el senyor Huguet va dir que no tenia cap importància. Inclús va arribar a dir que si s'havia de pagar alguna sanció o multa, doncs, no passava res, se pagava i aquí no hi havia res més a dir.

Nosaltres esperàvem que el projecte de llei que delegava el Govern a poder fer decrets legislatius aquí s'hagués contemplat en la Llei d'equipaments comercials. I algú ens diu, algú ens diu, que el que farà el Govern, un cop més, un cop més de pressa i corrents, serà un decret perquè es pugui aplicar aquesta llei, perquè es pugui aplicar la directiva a la Llei d'equipaments comercials. Vol dir que un altre *parcheo*, que una altra manera d'anar corrents i de pressa, i una altra vegada, realment, paralitzats. Paralitzats, una llei, o un projecte de llei d'equipaments comercials, que ja està, que hi ha un esborrany, que ha arribat a un gran acord, que aquí al Parlament precisament, la Taula del Comerç havia ficat tots d'acord, inclús els sindicats, la UGT i Comissions Obreres. Però senyors, on està el problema? El problema està en el mateix Govern, en els mateixos socis del Govern. Perquè el model de comerç d'Esquerra Republicana de Catalunya no coincideix amb el model de comerç del Partit Socialista de Catalunya. Aquest és el problema, i aquest problema és el que han de patir tots els catalans, tot el sector del comerç a Catalunya. Les desavinences d'un tripartit que no es fica d'acord a l'hora de fer les coses.

Per tant, el senyor Pellicer deia a la seva intervenció d'interpel·lació que es tractava d'un model de Convergència i Esquerra Republicana, que estaven d'acord amb aquest tipus de model. Home, deixi'm que també el Partit Popular li pugui dir que també estem una mica d'acord. Però sobretot, en el que estem d'acord tots és que s'apliqui la directiva, aquí és on tots estem d'acord. I aquesta directiva és la que marca realment què és el que volem, quin és el disseny de comerç que volem a Catalunya.

Per això a nosaltres ja ens agrada la moció que ha presentat Convergència i Unió, el senyor Pellicer, i l'únic que han fet són uns retocs, vull dir, retocs per enriquir el text, però sobretot i molt especialment per ficar una data; i per ficar la data que en un termini de trenta dies es presenti a aquest Parlament de Catalunya aquest projecte de llei, que deu estar ja..., no sé com, però demanar a Esquerra Republicana de Catalunya i al Partit Socialista que d'una vegada per totes se fiquen d'acord i que facin arribar a aquest Parlament aquesta llei d'equipaments i no busquem *parcheos* de decrets. Perquè això ja em recorda uns altres temps, els decrets lleis, que vol dir que això se fa perquè el Govern vol i no perquè els altres ho desitgen.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom dels grups que donen suport al Govern i d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Alfons Quera.

El Sr. Quera i Carré

Bé, moltes gràcies, senyor president. Bé, senyor Pellicer, sorprenent, la seva intervenció. Vostè avui ha fet de tot menys defensar el que li pertocava, entenem, defensar la seva moció; això avui vostè no ho ha fet. Ha parlat de quin és el posicionament del Govern pel que fa, doncs, al model català de comerç, i vostè s'ha dedicat en aquest sentit a fer uns judicis d'intencions demagògics, exagerats i, per tant, amb poca credibilitat. En la seva intervenció ha tingut, ben cert..., ha aconseguit que les formes, bé, formin part del fons, no?, en la seva intervenció: agressivitat en el to, acompanyada, senyor Pellicer, de molt poca solidesa argumental, eh?

A veure, no en volia fer esment, del que van fer vostès en el seu moment, quan van governar, però, bé, sí que ho faré, dient que els vull recordar, senyor Pellicer, que l'any 2003, amb Convergència al Govern i el Partit Popular a Madrid, es va aprovar una liberalització total dels horaris del comerç; això vostè ho sap, la seva aplicació hauria implicat la defunció del petit comerç. Ara bé, l'any 2004, abans d'entrar en vigor la llei espanyola, amb el canvi de govern, es va procedir a aprovar una llei d'horaris comercials que va salvar el sector.

Nosaltres, els grups parlamentaris que donem suport al Govern, demanem, senyor Pellicer, que retiri la moció que ha presentat, perquè és extemporània, fora de lloc. Li explicaré el perquè.

Bé, hi ha hagut un acord, per part del Govern, que ha de tirar endavant un decret llei d'adaptació a l'actual normativa de la directiva europea, que aconsegueix dues coses. La primera és que defensa i blinda el nostre model català de comerç, i en segon lloc, va en la línia que marca la major part del sector representat per la Taula del Comerç. El dimarts passat va ser aprovat pel consell tècnic, i l'aprovació és previsible que es faci, d'aquest decret llei, abans del 28 de desembre, termini màxim de transposició de la directiva. Posteriorment, amb un decret llei –així ens ho marca l'Estatut del 2006–, es convalidarà al Parlament de Catalunya en un termini de trenta dies. Però avui, com bé ja va anunciar el conseller el passat dimarts, podem dir, doncs, que la normativa de l'any 2005 ja estarà adaptada abans del 28 de desembre.

Bé, aquest decret llei el que aconsegueix és blindar el comerç dins l'àmbit urbà, de pobles i ciutats. En segon lloc, s'estableixen tres nivells de control administratiu: règim de comunicació entre els 400 i 1.299 metres quadrats, permís de la Direcció General de Comerç en establiments entre 1.300 i 2.499 metres quadrat, llicència comercial en la implantació dels establiments comercials que superin els 2.500 metres quadrats. I tercer, una cosa que també demanava el sector és que es fa una classificació dels establiments comercials seguint l'esperit de defensa del nostre model de comerç, que ja marcava la llei de l'any 2005, amb la novetat d'incloure la figura dels grans establiments comercials territorials amb una superfície de venda superior a 2.500 metres quadrats; aquests establiments estaran localitzats dins les trames urbanes localitzades.

En resum, el que s'assoleix amb aquest decret llei és una regulació global indistintament del tipus de producte comercialitzat o del seu format de venda. L'objectiu d'aquest decret llei és mantenir i consolidar el nostre model de comerç urbà, basat en la cohesió territorial, l'equilibri territorial, i en la reducció de la mobilitat.

Bé, si vostès no retiren la moció, hi votarem en contra, per les següents raons. Vostès diuen en el primer punt: «Reprovar el Govern per la manca de diligència en l'adaptació.» Doncs bé, no és cert, li ho he demostrat: amb l'aprovació d'un decret llei properament, ens adaptarem abans del 28 de desembre al que marca Europa. Segon punt, diuen: «Adaptar urgentment la llei del 2005 als principis bàsics proposats per la Taula de Comerç.» Bé, li ho he demostrat: aquelles qüestions que més preocupaven el sector estan dins el decret llei. I per últim demanaven: «Instar el Govern a l'aprovació d'una moratòria en l'atorgament de llicències, fins que no es faci l'adaptació.» Bé, no és necessari, aquest punt. Per què? Doncs, perquè amb el decret llei no hi haurà cap buit legal.

És per tot això, senyor Pellicer, que, hi insistim, li demanem que retirin la moció, perquè... Escolti, no li sàpiga greu, això va bé, va en benefici del sector. El seu contingut, de la seva moció, ha quedat superat pel decret llei...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Quera i Carré

...acordat pel Govern.

Bé, en política, com en moltes altres coses de la vida, senyor Pellicer, quan s'arriba tard es perd la raó, i avui vostès, amb aquesta moció, han arribat tard.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Carmen de Rivera.

La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, senyor president. Senyors diputats... La moción que presenta Convergencia y Unión, relativa a la aplicación de la directiva europea por la liberación de servicios, vemos que tiene establecidos tres puntos. En el punto primero se propone la reprobación del Govern por la falta de diligencia en la adaptación de la Ley de equipamientos comerciales a los principios de la directiva europea y su incapacidad de conseguir un consenso en esta materia, tanto en el seno del *tripartit* como con sectores implicados, establecidos, como hemos hablado aquí..., de la de la Taula del Comerç. Respecto a este primer punto, el Govern de la Generalitat tiene la obligación de respetar la ley estatal, la ley «ómnibus», que aún no ha entrado en vigor. Por ello sería más acertado hablar de responsabilidad compartida en la falta de diligencia con sus socios de Madrid.

Desde el Grupo Mixto y de Ciutadans nos oponemos a cualquier dejación que suponga la imposición de sanciones por la no transposición de esta directiva o por su incorrecta transposición. En este punto, y respecto a lo explicado en comisión, a nosotros nos parece un poco frívolo que se diga que lo peor que puede pasar es que nos pongan una multa. La directiva se ha de cumplir y se ha de respetar en los términos de la transposición.

Celebramos el anuncio de que se vaya a dictar un decreto legislativo, y esperemos llegar a tiempo, porque ya estamos denunciados, ya estamos denunciados en Bruselas. Por tanto, esperemos que con la aprobación de este decreto todavía no tengamos..., no llegue a que nos pongan la multa.

De todas maneras, nosotros esperamos el decreto ley que tienen previsto aprobar el Gobierno antes del 28 de diciembre se haga del modo más adecuado posible, y nos parece oportuno por ser acorde con una correcta práctica legislativa, es decir, que no se articule mediante la ley de medidas que acompañan al presupuesto. A nuestro juicio, la correcta trasposición de la directiva europea solo se producirá si se respetan los siguientes principios en relación a los equipamientos comerciales.

Un principio general de no sometimiento a ningún tipo de autorización para los establecimientos generales; como excepciones a este principio, solo aquellas basadas en razones imperiosas de interés general, relacionadas con el urbanismo, la movilidad y el medio ambiente. En materia de procedimiento, un único procedimiento, el de comunicación, y, en casos de establecimiento de gran impacto territorial, se puede establecer que las comunicaciones vayan acompañadas de informes urbanísticos de movilidad o medioambientales, si la ley lo exigiese, por tratarse de nuevos establecimientos.

Nosotros, estos requisitos, como digo, que esperamos recoja este decreto ley o legislativo, pensamos que si recoge estos principios fundamentales, ya no hace falta ningún requisito más.

Por todo ello, rechazamos los tres puntos de esta moción presentada por el Grupo de Convergencia y Unión.

Muchas gracias.

El president

Senyor Pellicer, pot posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Pellicer i Punyed

Gràcies, senyor president. Bé, d'entrada, senyor Quera, com ha canviat vostè, eh? Suposo que..., aquí veig que els Socialistes li han fet una rentada de cap. Però, en qualsevol cas, parli amb la Taula del Comerç, parli-hi, i veurà que les principals associacions de Catalunya no estan d'acord amb aquest decret llei; cregui'm.

Vostè em parlava de la solidesa, en aquest cas, de Convergència i Unió i els meus arguments, i l'única solidesa que he vist són els vint-i-tres anys que, una vegada més i una altra, s'entesten a recordar-nos. Escolti'm, vostè, avui m'ha demostrat que de comerç no entén res, o almenys hi entén tant com jo de portar «barcos», és a dir, res.

Per tant, senyor Quera nosaltres no retirarem aquesta moció, i vostè passarà a la història com un mal defensor del comerç, i Esquerra Republicana també, i cregui'm que ho lamento. Realment, ho lamento, i especialment per vostè, perquè em semblava que en principi, amb aquella trajectòria, hauria tingut més sensibilitat. Almenys així ho van dir. Perquè, si no, no ens haurien vingut a buscar a nosaltres, a Convergència i Unió, per pactar i negociar aquesta llei. Van ser vostès, senyor Quera, és vostè que ens va vindre a buscar a nosaltres i la directora general i el senyor Aloy, per pactar aquesta llei amb Convergència i Unió. El que passa, que després, evidentment, el tema del cotxe oficial, el tema de la cadira, els ha fet reflexionar una vegada més.

Escolti'm, nosaltres no retirarem la llei, perquè diu clarament, en el seu punt 1, «reprovar», i, com que a més a més vostè m'esmentava el decret llei que no hem vist i que sembla, pel que es veu, que la setmana que ve sortirà a la llum, veurem, doncs..., més que reprovar, jo crec que hauríem de posar ben clarament que vostès el que haurien de fer és plegar.

Per tant, doncs, acceptant les esmenes una altra vegada, que ho he dit abans, del Partit Popular, que enriqueixen el text i que, a més a més, posen una data clara que vostès tampoc són capaços de complir, amb aquesta acceptació nosaltres els diem que és l'última oportunitat per poder defensar i poder donar continuïtat a aquest model de comerç català..., que vostès, sotmesos a la bota del PSC, una vegada més portaran al país a la liberalització del sector, amb el sector en contra, i que això no ho saben veure. Per tant, doncs, ho lamentem, senyor Quera, i vostè, doncs, ha demostrat avui no solament que no hi entén, sinó que té una nul·la sensibilitat amb el món del comerç de Catalunya. I cregui'm, com li deia abans, que ho lamento una altra vegada.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació aquesta moció sobre l'aplicació de la directiva relativa a la liberalització de la prestació de serveis.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 61 vots a favor, 70 vots en contra i 3 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la seguretat (tram. 302-00203/08)

El dinovè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la seguretat. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

(Pausa. Remor de veus.)

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en nom del Grup Parlamentari Popular, surto a defensar la moció...

El vicepresident segon

Sí. Un moment, senyor diputat, si us plau. Els prego que, els diputats que estiguin drets, o s'asseguin a l'escó o abandonin l'hemicicle. *(Pausa.)* Gràcies. Pot continuar, senyor diputat.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Deia que defensava la moció que hem presentat, subsegüent a la interpel·lació que vàrem formular en el darrer Ple al conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, en què tractàvem diversos temes que afectaven, tots ells, la matèria de seguretat, uns temes més concrets, d'altres més genèrics, i que, fruit dels temes que vàrem tocar o vàrem tractar en aquella interpel·lació, n'hem triat tres, segurament els que hem considerat més rellevants, i són els que hem plasmat en aquesta moció. Realment, són tres temes que tampoc no és que siguin..., la moció no és que demani grans fets concrets, però sí que demana, d'alguna manera, prendre consciència d'unes determinades circumstàncies.

La primera qüestió era amb referència a les reivindicacions que almenys nosaltres coneixíem per part dels mossos de Trànsit i que ens donava la impressió que eren de domini públic. Vam veure que no, que el conseller no tenia coneixement d'aquelles reivindicacions que feien els mossos de Trànsit, i, per tant, nosaltres vàrem fer la interpel·lació, i ara, en la moció, doncs, plasmem, sobretot del conjunt de reivindicacions que es plantegen... I si ara el conseller em diu que ara sí... Jo li portava ja la prova definitiva, no?, la reunió de la plataforma en la qual acorden..., sí que va ser una reunió posterior, però és la segona de les reunions; és a dir, ja n'hi havia hagut una d'anterior, de la qual és la que el conseller no en tenia coneixement, no?

Però, en qualsevol cas, del conjunt de reivindicacions que fan els sindicats de mossos, a nosaltres la que ens preocupa..., i ens preocupen totes, evidentment, però la que ens preocupa més és aquella que fa referència a la seguretat i a poder exercir la seva tasca amb les mesures i amb els equipaments de seguretat necessaris, elements com els cascos o elements com els pantalons, necessaris per utilitzar en les motos. Per tant, en la moció, nosaltres la primera qüestió que plantegem és atendre, en la mesura de les possibilitats del departament, evidentment, la dotació dels agents de totes aquelles mesures de seguretat que siguin necessàries per realitzar les seves tasques.

Una segona qüestió que vàrem tractar en aquella interpel·lació era l'alerta que..., nosaltres posàvem: «Escolti'm, ens arriben notícies de segrestos exprés o d'intents de segrestos exprés –no la realització–, que s'han tornat a veure episodis de robatoris amb violència, i aquestes situacions ens preocupen, i, per tant, creiem que val la pena no alarmar a ningú, no alertar a ningú, però sí que el departament prengui consciència que hi pot haver un problema i, per tant, d'adoptar totes les mesures necessàries per tal de, d'un forma segurament discreta, com hauria de ser, però sí prendre les mesures necessàries per tal d'intentar evitar que aquestes petites coses que s'han començat a veure no s'acabin transformant, realment, en un problema greu i seriós.»

També el conseller em deia que no tenia coneixement d'aquestes circumstàncies. Jo avui m'he permès portar una carta, doncs, que una escola ha enviat als pares dels alumnes, no?, amb relació a la presència d'una furgoneta blanca aturada a la cantonada de l'escola, amb intencions sospitoses, i demanant als pares no interferir en la investigació que la policia ha endegat. I aquest és un dels casos que jo li esmentava, no? Demanen discreció, certament. Aquesta és una carta enviada el 2 d'octubre; per tant, han passat dos mesos i mig, creiem que ha passat un temps prudencial suficient per dir: «Escolti'm, això ha passat, ha passat en altres llocs. Demanem que des del departament se'n prengui consciència i, per tant, hi hagi una especial atenció per aquestes circumstàncies.»

I la tercera qüestió que plantegem era amb referència a l'Informe sobre seguretat a Catalunya del 2009, que ens donava les dades del 2010. Aquí vam plantejar una discrepància numèrica amb el conseller: el conseller sosté que l'increment de les faltes delictives o dels fets delictius era d'un 2 per mil i, certament, en valors relatius és d'un 2 per mil, és a dir, si fins aquell moment era del 55 per mil i ara s'incrementa un 2 per mil, estem en el 57 per mil, d'acord; però, clar, aquest increment del 2 per mil representa un increment absolut del 4 per cent i, per tant, és un increment dels fets delictius significatiu. I, per tant, el que demanem també en la moció és que es prengui consciència d'aquest increment dels fets delictius i, per tant, s'intentin adoptar les mesures necessàries per evitar que continuï aquesta tendència alcista dels fets delictius.

Globalment, el que podríem dir és que per adoptar bones polítiques de seguretat s'ha de ser conscient i s'han de conèixer quins són els problemes que tenim sobre la taula. Si el mateix conseller, si el departament desconeix, realment, quina és la problemàtica que tenim sobre la taula, quina és la problemàtica que tenim al carrer, difícilment es podran adoptar mesures per intentar que la seguretat, doncs, sigui eficaç i sigui eficient a Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. No s'han presentat esmenes. Per fixar posició sobre aquesta moció, en primer terme i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Elena Ribera.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies, senyor president. Bon dia als senyors diputats en aquest dematí tan intens de votacions i tan apassionant. Aquesta moció que ens ha presentat el Grup

del Partit Popular sobre la seguretat fixa tres qüestions perquè puguin ser votades.

A la primera ens demanen, demanen al Govern, per tant als grups parlamentaris que li donen suport, i als que no n'hi donem també, que es duguin a terme les gestions necessàries per tal de dotar els motoristes del Servei de Trànsit dels mossos d'esquadra de l'equipament de protecció necessari i per tal que puguin dur a terme les seves funcions amb les màximes garanties de seguretat.

Respecte d'aquest primer punt, el plantejament que fa és un plantejament concret de recursos i de mitjans perquè els Mossos d'Esquadra de Trànsit puguen fer bé la seva feina. No entrarem en la discussió, que sembla acreditada per part del senyor representant del Partit Popular, del senyor i company, amic, que hi havia vaga. Ha quedat bastant clar que alguna cosa devia haver-hi, quan s'ha pogut documentar i quan els mitjans hi han donat ressò.

Ha quedat claríssim també que en el pressupost del 2010..., un 34 per cent de pressupost més per trams de velocitat variable i per increment de radars. Ha quedat claríssim també –són fets objectius– que el 2010 es preveuen recaptar més de 95 milions per multes, que han quedat 30 milions excedents de l'any anterior d'aquesta recaptació. És evident que des de Trànsit es disposa de recursos més que suficients per dotar correctament els mossos d'esquadra que fan aquestes funcions.

I aquesta petició..., ni el fet que s'estigui ja treballant en aquesta mesura, que creiem que és així, perquè també ens consta que, des que es va plantejar la petició en l'escrit de tots els col·lectius al senyor Delort, s'ha millorat en la qüestió del material. Si de cada tres mossos, un no tenia casc, ara potser ja arribem que aquesta ràtio... –un casc homologat, eh?, pel qual se multava els que no el portaven a la carretera–, aquesta ràtio segur que ha augmentat.

Per tant, estaria bé que avui, que estem pels volts de Nadal, des dels grups que donen suport al Govern es fos generós i es digués: «Doncs, sí, encara podem continuar millorant, encara que ja hem millorat», i aquesta la votessin a favor. Nosaltres així ho farem, perquè és important que els agents estiguin segurs quan estan a la carretera, estiguin ben dotats, i, sobretot, és important que se sentin recolzats per tots els grups d'aquesta cambra.

En segon lloc, la segona petició que fa el Grup Popular és extremar les mesures i accions preventives en matèria de seguretat. Aquesta petició, en el punt 2, és similar a la del punt 3, que es recolza sobre el mateix informe. El mateix conseller, en la interpel·lació de l'últim dia, ens va dir que a Catalunya no es denuncien tots els fets delictius; això ja feia dies que n'érem conscients i que ho posàvem damunt de la taula, que el temps de demora per presentar una denúncia era massa alt. I dóna una dada més, una dada objectiva: que el nivell de denúncia no arriba al 50 per cent, quan a Europa està entre el 52 i el 53 per cent.

Doncs, aquest és un element que, si l'apliquem, lògicament, respecte dels delictes que s'estan cometent i que en tenim constància, hem d'entendre, doncs, que els números que tenim els hem de multiplicar per dos, perquè, si el nombre de denúncies que entren només és del 50 per cent, tota la resta de l'informe, multipliquem-la per dos. Això vol dir que hem de posar mesures per a prevenir, hem de posar mesures per a garantir...

Quines mesures? Canvis legislatius? M'agradarà que els grups que donen suport al Govern ens diguin aquí i clarament, sobretot el que farà de portaveu, Iniciativa, si donaran suport a aquest canvi legislatiu que ens va proposar ja el Ministeri Fiscal, de reformar el Codi penal i a què nosaltres ens hem compromès, pel que fa als furts i als robatoris amb violència, i aquest registre respecte dels delinqüents. Està dintre del seu paquet de mesures? M'agradaria que m'ho contestessin; si no avui, doncs, un altre dia, però si fos avui, millor, no hauríem d'esperar.

Mesures que s'estan portant en aquest moment? Doncs, per nosaltres no són suficients. Totes són de cara a l'aparador. Fa falta una revisió profunda, a dintre, de suport respecte dels Mossos d'Esquadra, perquè puguin conformar les patrulles que surten a patrullar, el nombre d'efectius, els instruments de què se'ls dota, les armilles, els guants antitall. Tenim un pressupost milionari, i no se'ns pot anar tot només en el sou. Aquí hi han molts recursos que s'han de destinar al fet que els Mossos d'Esquadra puguin fer bé la seva feina, perquè, si no, de res ens servirà un codi d'ètica de la policia, una ISO per detencions, que no una ISO per la víctima, ni ens servirà tampoc ara aquest últim compromís que es vol arrancar dels Mossos, de la carta de serveis, que es comprometin a ser més ràpids. El departament ha de facilitar que els Mossos siguin més ràpids, el departament ha de facilitar que els Mossos actuïn amb seguretat, el departament ha de facilitar que els Mossos siguin el primer instrument segur per a dotar de seguretat els ciutadans de Catalunya. Mentre això no sigui així, tota la resta és de cara a la galeria.

Això sí, agrair-li que avui ens acompanyi, que l'hem trobat a faltar durant... gairebé dos anys i mig, tres?

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. També per fixar posició i en nom dels grups que donen suport al Govern, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Senyora Ribera, potser caldrà que vagi a l'oculista, perquè m'estranya que no hagi vist durant tot aquest temps el conseller Saura, que està molt present a la vida política del país.

Bé, en tot cas, jo voldria referir-me a la moció, que he de reconèixer que expressa la voluntat de millorar la seguretat del país, i vull expressar que nosaltres desitjaríem que fos possible un diàleg amb el Grup del Partit Popular amb relació a la política d'Interior. Avui –ara li ho explicaré– no li votarem les propostes, perquè en planteja algunes que parteixen de situacions que valorem de forma diferent i perquè algunes de les actuacions que sol·licita pensem que estan resoltes o que ja s'estan

produint. Però també li vull dir que no ens tanquem al fet que, davant d'altres possibles mocions, puguem arribar a acords –aquest seria el nostre desig–, i ho fem perquè creiem que el repte de la seguretat mereix el màxim grau d'unitat possible.

En el punt primer, planteja la qüestió dels mitjans dels Mossos, en concret del Servei de Trànsit. Volem situar aquest punt dins l'esforç realitzat pel Departament d'Interior en la millora dels mitjans del Cos de Mossos d'Esquadra. Un bon exemple és el complex central dels Mossos d'Esquadra inaugurat fa poc a Sabadell, un centre modèlic, dotat de tots els instruments tècnics més moderns per tal de fer possible una tasca policial eficaç.

En el camp concret del Servei de Trànsit dels Mossos d'Esquadra, els agents que porten les tasques de patrullatge i serveis de trànsit amb motos disposen de l'equipament necessari per poder desenvolupar en unes condicions correctes el seu servei, i això inclou, evidentment, el casc.

És cert que la complexitat, després de les adquisicions que s'han fet, de la instal·lació del servei de comunicacions vinculat al casc ha fet que no s'hagi pogut tenir tot l'equipament a disposició fins aquest mes de desembre. Està ja resolt el tema i ja s'ha solucionat aquesta qüestió que em sembla que és una de les que plantejava vostè. Però jo voldria situar-ho, també, dins l'esforç general de millora dels serveis de tots els mitjans tècnics.

Ahir vam aprovar el pressupost del 2010, i en aquest pressupost hi ha 12,2 milions d'euros en adquisicions de vestuari, material específic policial, parc mòbil; 5,8 milions d'euros en equipament de recursos materials per al nous efectius i reposició d'unitats especials, trànsit i seguretat ciutadana; 0,6 milions d'euros en adquisició de material logístic policial; 5,8 milions d'euros en renovació de més de mil vehicles del parc mòbil i ampliació de vuitanta-tres vehicles per increment d'efectius. I, dins d'aquests mitjans, hi ha també els aparells de radar, que són mitjans tècnics que els mossos necessiten per poder complir la seva tasca de millorar la seguretat vial. I, evidentment, tots els mossos que patrullen –tots els mossos que patrullen– disposen, com no podria ser d'una altra manera, del seu casc.

Però, en aquest servei de trànsit jo crec que val la pena reiterar que la millor prova que les coses funcionen són les dades: hem passat dels 891 morts comptats a trenta dies de l'any 2000 als 452 de l'any 2008. Sempre seran massa, només que n'hi hagi un serà massa, però s'han millorat, fins i tot, les previsions dels objectius del Pla de seguretat viària.

Pel que fa als punts 2 i 3, en què es parla de mesures preventives i actuacions amb relació a determinats delictes, la Policia de la Generalitat treballa cada dia per tal de resoldre els casos de delinqüència que van apareixent diàriament en el nostre país. Són un cos preparat i altament professionalitzat i, per tant, amb capacitat de treballar de forma específica en les diferents tipologies –vostè en citava algunes– delinqüencials que es puguin manifestar a casa nostra.

Per aquesta raó es porten a terme operatius especials i operacions concretes quan es detecten possibles focus delinqüencials en determinats punts del territori o atenent a conductes delictives determinades. També es porten a terme operacions amb caràcter preventiu en determinades èpoques de l'any en previsió de possibles increments d'alguns fets delinqüencials determinats. I, dins aquesta tasca, aquests dies hem conegut, per exemple, una destacable operació contra el frau fiscal, que segur que tots coincidirem que és també una conducta delictiva que cal perseguir.

Tal com ja va comentar el conseller en la seva intervenció, Catalunya està dins d'uns paràmetres pel que fa a seguretat equiparables i, fins i tot, millors que els d'altres països de la Unió Europea, i, per tant, ens trobem en un país raonablement segur.

Jo voldria acabar expressant la voluntat amb tots els grups de la cambra i, en concret, amb el del PP que ha plantejat la moció d'intentar buscar punts de consens en altres moments a partir també de les seves propostes. I reiterar en aquest darrer Ple de l'any que ens sembla important destacar novament com d'orgullosos ens podem sentir tots en aquest país de la tasca que està fent el Cos de Mossos d'Esquadra.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. També, per fixar posició, finalment, en nom del Grup Mixt, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carmen de Rivera.

La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyors diputats i diputades..., en esta moción se trata algo tan básico y fundamental para los ciudadanos como la seguridad, uno de los pilares esenciales de cualquier sociedad avanzada que en ocasiones ha sido tratada con cierto grado de frivolidad por los sucesivos gobiernos de Cataluña.

Aunque se trata de un servicio público e imprescindible para el libre ejercicio de las libertades públicas creemos que se ha llevado a cabo un despliegue apresurado, muchas veces mal diseñado y mal coordinado, en el que los grandes perdedores han sido los ciudadanos catalanes, como pone de relieve el debate sobre esta moción.

La dejadez y escasa eficacia de la Administración es en este sentido una de las causas de creciente sensación de indefensión e inseguridad en el seno de la ciudadanía catalana. Si a esta situación le añadimos la coyuntura económica actual que favorece el incremento de hurtos y robos, este tema merece toda la prioridad del Gobierno. Y lo decimos nosotros desde nuestro grupo parlamentario, pero también la ciudadanía, a tenor de los resultados de las encuestas del CEO.

Y hemos llegado al punto de que los *mossos* responsables del tráfico se pongan en huelga llamada «de bolígrafos caídos». Resulta ciertamente preocupante que esta cámara tenga que instar al Gobierno de la Generalitat a que los motoristas de tráfico tengan el equipo necesario porque no disponen del casco apropiado o porque carecen de las chaquetas y los pantalones que

les proporcionan la protección necesaria o que las botas no se ajustan a los pantalones.

Más preocupante resultan los casos de secuestro exprés, que, si bien han sido aislados y la mayoría frustrados, resultan enormemente alarmantes para la ciudadanía por la repercusión mediática y las connotaciones que conlleva, ya que nos recuerda una realidad que asociamos a sociedades poco desarrolladas en cuanto a sus niveles de libertad en democracia y derechos fundamentales.

En definitiva, creemos que es prioritario actuar de modo determinante para racionalizar la estructura policial, para optimizar los recursos, clarificar competencias, eliminar duplicidades y mejorar la coordinación y la capacidad operativa entre las diferentes fuerzas de seguridad. Y con todo ello, con el fin de garantizar algo tan básico como el derecho de todo ciudadano a ser defendido por la policía.

En conclusión, los tres puntos de la moción presentada cuentan con nuestro apoyo.

Muchas gracias.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada.

Cridarem a votació.

(Pausa llarga.)

El president

Posem, doncs, a votació aquesta moció sobre la seguretat.

Comença la votació.

La moció ha estat rebutjada per 62 vots a favor i 69 vots en contra.

Moció
subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política d'habitatge (tram. 302-00204/08)

El vintè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la política d'habitatge. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Carles Sala.

El Sr. Sala i Roca

Moltes gràcies, honorable president. Senyores i senyors diputats, a la interpel·lació prèvia en aquesta moció vam estar d'acord i vam coincidir amb la gravetat del sector de l'habitatge a Catalunya. No tan sols això, sinó que la mateixa secretària per a l'habitatge, en una entrevista que hem pogut veure aquests dies, ella mateixa ha reconegut que és el pitjor any des de la dècada dels cinquanta, el pitjor any des dels anys cinquanta, de la situació del mercat de l'habitatge en el nostre país.

El Grup de Convergència i Unió ha presentat una moció amb un total de trenta propostes dividides en vint-i-dos punts, moltes de les quals creiem que són plenament assumibles per part dels grups parlamentaris que donen suport al Govern. És més, no entendríem que algunes de les propostes, que fins i tot vostès mateixos ahir van anunciar que signaven amb les forces socials, avui entressin en contradicció i vostès no els donessin suport en aquesta moció que ja fa quasi un mes vam presentar per registre.

Què demanem en aquesta moció? Doncs, algunes qüestions que fan referència al sector de la rehabilitació, la importància de la rehabilitació que sovint ens recorda el conseller, les tres potes de la rehabilitació. Demanem que es redueixi, per exemple, a quinze anys el temps mínim, la durada mínima que ha de tindre un habitatge per poder accedir als programes d'ajuts, o que s'incrementi el percentatge d'ajuts fins a un 40 per cent en aquelles qüestions que no es preveu així, o augmentar l'univers de persones que poden acollir-se a les ajudes a la rehabilitació, amb un esgraonament a la baixa, evidentment. Però, en un moment on hi ha un atur de molts professionals relacionats amb el món de la construcció, és indispensable que tots aquells que puguin contractar aquests professionals per a fer obres de rehabilitació o de reforma dels habitatges, doncs, puguin tenir incentius per a fer-ho.

Demanem incrementar un 10 per cent, per exemple, les subvencions per a famílies monoparentals o famílies nombroses, que són increments de subvencions que es preveuen en altres àmbits del Decret 2009-2012 que es preveu, però no està en l'àmbit de la rehabilitació. Demanem que s'apliqui una normativa de caràcter, fins i tot, temporal i extraordinari com la Llei foral de Navarra d'ajuts a la reforma de l'habitatge. Una llei, la foral de Navarra, que està tenint un gran èxit d'acceptació amb moltíssimes –moltíssimes– peticions i un increment exponencial d'expedients de rehabilitació que obren l'àmbit d'obres que entren dins del que és susceptible de poder ser subvencionat.

Després, hi ha tota una sèrie de propostes que fan referència a un col·lectiu molt especial, que és el col·lectiu de persones que pateixen una discapacitat o que han estat, fins i tot..., doncs, se'ls ha dit que pateixen una malaltia degenerativa, han estat diagnosticats amb una malaltia degenerativa. Creiem que hi ha una sèrie de propostes que ajuden, i molt, a preveure les dificultats de mobilitat que tindran aquestes propostes i a millorar en aquestes circumstàncies la usabilitat de l'habitatge en el qual viuen o en el qual hauran d'anar a viure en funció, hi insisteixo, d'aquest diagnòstic o en funció de la seva situació personal.

En un altre àmbit de coses, també en la moció, nosaltres, com a Convergència i Unió, vostès saben que ens felicitem que el Decret 2009-2012 incorpori el tema de la copropietat, que és una proposta, aquesta, que va sorgir de Convergència i Unió.

Els demanem que hi hagi en el 2010 suficient consignació pressupostària perquè d'una forma massiva s'incorporin els contractes de copropietat en la fórmula per poder accedir per part de moltes parelles joves a l'habitatge.

Sol·licitem una sèrie de qüestions en l'àmbit fiscal, concretament qüestions que el mateix conseller ha anunciat: el 4 per cent de l'IVA superreduït per a la compra d'habitatges amb protecció pública o per rehabilitació i reforma en aquests habitatges.

O demanem –i això també està en el Pacte per a l'habitatge, però no s'ha creat la comissió que l'annex 2 preveu– el 7 per cent d'IVA –IVA reduït, en aquest cas– per a totes les obres de reforma i rehabilitació d'habitatges que siguin, en aquest cas, o que tinguin la condició d'habitatge lliure.

Per tant, hi insisteixo, em resulta impossible fer un desglossament d'aquestes trenta propostes. Són moltes propostes. I, hi insisteixo, ens resulta, a nosaltres, incomprensible o ens resultaria incomprensible i demostraria una falta de voluntat per part del Govern o per part dels grups que donen suport al Govern de mantenir un mínim diàleg –mantenir un mínim diàleg– en les propostes de l'àmbit d'habitatge.

Si vostès avui ho rebutgen...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sala i Roca

...no és Convergència i Unió qui guanya o qui perd. Si vostès avui rebutgen aquesta moció hi perden molts col·lectius, els quals nosaltres creiem que s'hi veuen reflectits en aquesta moció que hem presentat.

Moltíssimes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora María Ángeles Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., per posicionar-nos respecte a la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política d'habitatge, presentada per Convergència i Unió.

Nosaltres compartim i, de fet, aquesta moció..., si m'ho permet el senyor Carles Sala, més que una moció és una mica un manifest o una recapitulació, no? Ha fet una compilació de les propostes, de fet, plantejades durant la legislatura, no només en aquest exercici, i que posen en relleu l'assignatura pendent per part del Govern de Catalunya respecte al tractament de l'habitatge.

Més enllà del que la mateixa llei preveia i del Pacte de l'habitatge ha quedat molta literatura i poca política a fer. Nosaltres donarem, ja li ho avanço, recolzament a la seva moció, sobretot perquè ha estat capaç de diferenciar les qüestions que tenien una importància temporal i que, per tant, no condicionarien les polítiques d'habitatge, com eren totes les ajudes a la rehabilitació, i, sobretot, aquests programes d'ajuts a incrementar els percentatges a fi i efecte de poder promoure, doncs, aquestes ajudes i col·laborar en el fet que tot el sector implicat amb la rehabilitació, doncs, també es pugui implicar i pugui generar aquest capital, pugui generar aquesta optimització de recursos i d'optimització del capital humà en el món de la construcció.

I, després, les altres propostes que ens planteja la seva moció respecte a la vigència permanent en l'àmbit tant de la rehabilitació com en matèria urbanística amb les dotacions pressupostàries i la resta d'ajuts. Nosaltres volem fer esment, especialment, a algunes de les seves esmenes, que també comparteix el Grup Popular i que han estat objecte de propostes per al nostre grup.

Especialment, en aquests moments de crisis econòmiques, considerem que la rehabilitació agafa un pes específic més important del que podria tenir en qualsevol tipus de plantejament de tractament de la política d'habitatge. I em vull referir, en concret, a la seva proposta que va adreçada a les famílies nombroses.

A vegades parlem de les famílies d'una manera única, i en concret les famílies nombroses es troben amb unes realitats diferents que moltes vegades les polítiques d'habitatge no han estat capaces de reconèixer. I, en aquest sentit, vostè, a més de les famílies nombroses, reconeix la nova realitat: les famílies monoparentals. I, per tant, això demostra que s'ha de filar molt prim quan es legisla i que, si en el moment de fer la llei no s'ha fet mitjançant les propostes que porten els altres grups, es poden perfilar i es poden complementar, aquestes ajudes. I, per tant, el nostre grup vol fer aquesta menció especial a les ajudes adreçades a les famílies nombroses i a les famílies monoparentals.

També ens han semblat molt encertades totes aquelles ajudes que van adreçades a la preinstal·lació d'elements d'infraestructura per a les persones que tenen problemes amb la seva mobilitat, i que, si bé és ben cert que hi ha, doncs, algunes lleis que preveuen ajudes complementàries, aquestes específicament adreçades als seus habitatges i, per tant, a la seva millor qualitat de vida considerem que és bo i oportú plantejar-les.

Nosaltres considerem que no es tracta tant del percentatge com de la quantitat, sinó del fet que tinguin aquesta consideració especial dintre de la normativa adreçada a l'habitatge. Considerem que la moció que planteja vostè, que, com he dit, era una compilació de part dels compromisos, alguns que han quedat en debats a sobre la taula, en aquest plenari, però d'altres que han estat votats en contra pels grups que donen suport al Govern..., són i seran, segurament, les eines per continuar treballant en aquest Parlament, perquè lamento que segurament els grups que donen suport al Govern no abordaran aquests debats. Però temes tan importants com ara com queda l'IVA poden ser, en aquests moments, la clau de volta per a moltes empreses a Catalunya que es dediquen a l'àmbit de la rehabilitació i de la construcció, per no oblidar el pas del que són els habitatges lliures a la reconversió perquè puguin ser integrats dintre dels habitatges de protecció oficial.

Per tant, i per no desglossar-les totes i cada una, perquè necessitaríem, doncs, més de mitja hora, el nostre grup donarà recolzament a aquesta moció.

Gràcies.

El president

En nom dels tres grups que donen suport al Govern, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell i Nadal

Gràcies, senyor president. Senyor Sala, jo li reconec, de veritat, tot l'esforç que vostè fa, el seu esforç personal i el seu interès en el fet d'estar al dia de totes les qüestions que es plantegen en el tema de l'habitatge en aquest país. I li dic això perquè, a més, crec que aquest esforç és sincer. I li ho dic per rebatre una mica aquella sensació que vostè sempre trasllada que nosaltres estem com amb orelles sordes davant dels seus plantejaments.

De veritat que la receptivitat és total. El que succeeix –i crec que val la pena explicar-ho– és que nosaltres seguim pensant i sentint –i això va molt més enllà de vostè, personalment– que, des de Convergència i Unió i també des del PP, en aquest cas, l'interès profund per les noves polítiques d'habitatge no hi és. I, per nosaltres, una de les proves és que..., fixi's que inclús en aquest recull aplicat i crec que, com li deia, li reconeixem l'esforç de mesures a prendre i tal, d'idea genuïna, nova, plantejada en el debat, no n'hi ha ni una, eh? És un recopilatori, com també s'ha dit, de les qüestions que ja han sortit en el debat, de les idees que s'han posat en el debat, però són idees posades en el debat per part del mateix Govern. És el Govern qui ha posat sobre la taula tot aquest conjunt d'accions que mai s'havien ni tan sols discutit en aquest país.

És una moció molt extensa, ja n'hem parlat, estem tractant més de trenta mesures, de manera que segur que serà impossible tractar-les aquí. I jo personalment m'ofereixo al fet que, si vol, puguem parlar de quin és el tracte que cadascuna d'elles té en aquests moments. Però, en tot cas, sàpiga que, d'aquestes trenta, n'hi ha vint-i-tres que es refereixen a coses que s'estan fent; per tant, no són aportacions que introdueixin cap novetat en el debat. I li poso uns exemples perquè, com vostè, doncs, també m'he vist obligada a triar algunes coses.

Per exemple, en molts casos, ja des del projecte de decret del Pla del dret a l'habitatge 2009-2012, estan introduïdes les coses que vostè planteja. Exemples: incloure en l'increment del 10 per cent en els ajuts a la rehabilitació les famílies nombroses i monoparentals, que és el tema que ara sortia. Això està inclòs en l'última versió del projecte de decret del Pla per al dret a l'habitatge. Incloure-hi la subvenció major del 60 per cent i no del 40, a més amb increment de topalls, quan la persona té una discapacitat o una malaltia degenerativa i aquesta assimilació de les malalties degeneratives, allò que en diem de les diversitats funcionals.

Altres són demandes que també s'estan aplicant per altres circuits, com, per exemple, que en els habitatges plurifamiliars i que s'hagin d'adaptar s'augmenti l'espectre, l'univers, que deia vostè, de receptors dels ajuts. En altres casos, la idea ha estat del Govern i últimament ho vaig comentar; com en l'últim debat de política general es va plantejar, el tema del suport, de l'acompanyament a les persones hipotecades que tenen dificultats a l'hora d'anar a negociar les condicions de la seva hipoteca amb l'entitat financera de torn. I en això hi ha pendent la signatura immediata de protocol a aquests efectes, també. No li dic que sigui fàcil, però que la tasca i la lluita per anar avançant en tots aquests temes és continuada em sembla evident.

Altres coses..., clar, és que es fan des del Pacte nacional de l'habitatge..., per exemple, la presentació d'esmenes en tots els temes de fiscalitat. I algunes són exitoses, ja que recordo que el projecte actual, el Proyecto de ley de economía sostenible, incorpora deduccions fiscals al lloguer. I, a més, en la propera sessió del pacte es constitueix aquest grup de treball de fiscalitat.

Per altra banda, hi ha altres temes als quals no els podem dir que sí perquè, per exemple, nosaltres no podem incrementar el límit d'ingressos del règim de protecció general, perquè la protecció general, el règim general, és una figura creada per l'Estat i, per tant, és de competència estatal. Podem crear altres figures, però no podem alterar els termes del règim general.

No entenc que es pugui plantejar el lloguer de trasters. El lloguer de trasters és una cosa que realment ens creua els cables, si em permet l'expressió. O que es vulgui canviar la definició de la rehabilitació integral enfront de l'obra nova. En això els hem de dir que no. En temes de rehabilitació i reforma, a més, nosaltres som partidaris, i sempre ho hem dit, de concentrar els esforços, primer, en el parc que està més deteriorat i, després, a donar ajuts per a objectius específics, no d'una forma arbitrària i sense aquesta idea de què volem fomentar de la rehabilitació realment.

I respecte al fet que la Comissió de Medi Ambient i Habitatge pugui fer seguiment del Pacte nacional de l'habitatge, doncs, és que aquest seguiment es fa des del mateix Pacte nacional de l'habitatge. Però és que, a més, no es preocupin, perquè el conseller ja li va dir –i està demanat i està tramitat– que vindrà a la comissió explícitament a donar totes les explicacions davant d'això. A més, totes les actes, tots els documents del pacte, són públics, es poden consultar al web, etcètera.

Per tant, senyor Sala, la hi reconec, i la hi reconeixerem sempre, la bona voluntat, i la bona intenció i la seva actitud, en aquests temes, però reconeguin-me també que el que necessitem, i estem oberts a això, són noves idees en un tema tan complex com aquest, i que el que nosaltres no podem resoldre són les conseqüències de l'error seu en el seu moment de no haver format part del Pacte nacional de l'habitatge; que ja estem intentant mitigar-lo, d'alguna forma, a través d'aquestes accions voluntàries d'explicació...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Clavell i Nadal

...i de presència també aquí, al Parlament, per parlar dels resultats d'aquests treballs.

Per tots aquest motius, doncs, no votarem aquesta moció o votarem no favorablement aquesta moció.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Albert Rivera, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Conseller, diputats i diputades, aquesta moció que presenta Convergència i Unió té alguns punts que, com ja li ha dit algun altre portaveu, estan recollits en el Pacte de l'habitatge, un pacte que, com vostè sap, alguns des de l'oposició ens hi vam sumar. I, per tant, ja sé que ho fan molt habitualment des del Govern, jo també li demanaria que, en aquells punts almenys que puguin subscriure, s'hi sumin i tinguin tota la informació de primera mà i hi participin, i segur que seria important que el principal grup de l'oposició formés part d'aquest pacte.

Dit això, sí que és cert que hi han alguns punts que no estan recollits en aquest pacte, i uns punts que fins i tot pensem que, més que portar-los en aquesta cambra, els hauria de portar o els seus companys els haurien de portar a les Corts, no? Perquè estem parlant d'alguns punts que fan referència al fet que aquesta cambra negociï amb el Govern de l'Estat, que fan referència a l'IVA i a unes deduccions.

Nosaltres, per exemple, en el cas de reducció d'IVA..., doncs, home, no és que no hi estiguem d'acord, el que passa és que, hi insisteixo, són temes de debat no només a nivell català, sinó a nivell d'Estat. I, per tant, el que li demanaríem és que, més que portar-ho aquí, que és molt respectable, doncs, ho porti al Congrés, i els seus diputats segur que poden negociar aquestes reduccions d'IVA. Per cert, ja que parla vostè amb els seus companys, digui'ls també a veure si poden negociar la no-pujada de l'IVA general, no només de l'habitatge, que seria bo aconseguir que no ens apugin l'IVA a tothom en ple mes de juliol, en plena crisi de consum i de confiança.

Fa referència també, en aquesta proposta, a algunes deduccions. Algunes ens semblen, des del nostre punt de vista, amb bona intenció; però també és veritat que algunes de les propostes que fan aquí comporten una important dotació pressupostària. És a dir, estem parlant de qüestions que no són menors, eh?, de reduccions i subvencions en un àmbit com el de l'habitatge que no serien senzilles d'aplicar. Justament hem tingut el debat de pressupostos. És cert que no hi ha hagut una sola esmena acceptada pel Govern. Per tant, també..., també hem patit nosaltres, des de Ciutadans, aquesta actitud del Govern respecte als pressupostos.

Però és cert que nosaltres, en general, en aquesta moció pensem abstenir-nos. Per què? Perquè, tot i que hi han algunes coses, sobretot amb relació a l'IVA i aquesta reducció que vostè proposa, que hi estem d'acord, creiem que és més adient portar-ho directament, o sigui, un debat al Congrés dels Diputats, que no pas a l'àmbit autonòmic. I, d'altres, creiem que nosaltres almenys el que fem és, quan anem a aquestes reunions del Pacte de l'habitatge, intentar defensar-ne algunes de comunes amb les que vostè proposa aquí.

Per això nosaltres pensem que l'esforç que hauríem de fer tots plegats, també el Govern, en comptes de fer dos bàndols en això de l'habitatge, és intentar sumar. És cert..., és cert també que la proposta o l'actitud algunes vegades del Govern no ha estat del tot massa dialogant amb l'oposició en aquest tema.

Nosaltres també –i deixi'm que aprofiti aquesta moció per fer una breu valoració d'aquest pacte– pensem que el problema que té aquest pacte actualment és que hi ha un canvi de circumstàncies tan gran, tan gros respecte al que vam pactar i al moment que vam pactar, que algunes s'haurien de reconduir. Potser el que hauríem de plantejar abans que acabi la legislatura –i això ho hauríem de plantejar amb la secretària d'Habitatge, amb el conseller, amb la gent que forma part del pacte–, és que féssim una trobada a principis de l'any 2010 per valorar quines circumstàncies té el pacte, si segueix vigent i tot allò que ha de ser reconduït, perquè les circumstàncies del pacte no tenen res a veure amb la caiguda del mercat de l'habitatge.

Per tant, nosaltres ja hem manifestat això en seu del pacte, hem dit que s'havien de reconduir ràpidament les prioritats, evidentment, sobretot, posat en el fet que més que construir nous habitatges crec que el que hauríem és aprofitar l'habitatge construït per reconduir-lo a habitatge protegit o concertat; és a dir, no construir més totxo, parlant clar, sinó que el que volem és..., tot aquest estoc, intentar ajudar empreses i també ajudar les persones més desafavorides.

I aquest és el plantejament que hem fet nosaltres. Per tant, ens abstindrem en aquesta votació. Respectem, lògicament, la proposta, sobretot tenint en compte que no estan vostès dintre d'aquest pacte, però també convidant que en aquests punts en què ens podem posar d'acord, ens ajudin també a intentar forçar un debat a l'inici del següent període de sessions sobre el tema de l'habitatge, el Pacte de l'habitatge, i com podem millorar aquest pacte en les circumstàncies actuals, que no tenen res a veure amb el pacte que vam signar llavors, desgraciadament.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedim, doncs, a la votació d'aquesta moció sobre la política d'habitatge.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 60 vots a favor, 68 vots en contra i 3 abstencions.

Senyores diputades, senyors diputats, com saben, aquest és el darrer Ple d'aquest període de sessions i, per tant, just abans de les vacances de Nadal, desitjar-los, en nom de tota la Mesa i en el meu propi, unes bones festes i sobretot que el 2010 ens inspiri a tots plegats i a totes plegades per al bé del país.

Seguidament a baix, a l'auditori, farem una copa de cava per celebrar el Nadal. Bones festes.

I s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a la una del migdia i set minuts.